

Herman Josef Tyl :

J E Ž I Š K N I Š T U S

V K O N C E N T R A Č N Í M T Á B O R Ě .

1 9 4 9 .

1. 411.

Ježíš a ti. Ježíše zatkli v noci. Zradil ho vlastní apoštol. Znamením zrady byl políbek. Kristus chtěl světu dát pravdu a lásku. Proto byl zatčen, vězněn, týrán, mučen a popraven na kříži. Jak blízko byl Ježíši, přicinou se na kříži, politický vězeň!

Ježíšova lidská vůle přibita na kříži a v koncentračním táboře, tvoje svobodná vůle obehnaná elektrinou nabitými dráty.

Ježíš a politický vězeň - jsou si tak blízcí, mohli by si říkat bratře, příteli - a zatím?

Ne každý stejně chápe a pojímá své utrpení. Jsou tito utrpení proklínají, jiní litují, že se příliš exponovali v boji proti zlu, někteří jsou hrdí na to, že sami trpět pro vítězství dobra, část jich kalkuluje, jaké hmotné dobro - když již jsou v tom - by z tohoto utrpení vyzískali, druhá část uvažuje do budoucna, jak převzít oteče vlády a moci do svých rukou. Jsou i tito kováři, není jich mnoho, kteří pojímají svoje zatčení, bolesti, strádání i utrpení jako svoji vlastní očistu za vlastní chyby a hříchy nebo jako milost Bohem jim danou pro své osobní zdokonalení, aby cestou osobní oběti zapojena do odboje proti křivdě a bezpráví přispěli k vítězství Pravdy a Lasky nad služebníky satana.

Podle toho, kterak kdo pojímá své utrpení, poznáš, ty, kteří jsou Kristu blízcí, a ty, kterým jest Ježíš neznám - cizí nebo lhostejný. Najdou se i takoví, a není jich málo, kteří ho nenávidí.

Touto nenávisť vůči Kristu vynikají /však i/ ti, kteří bydlí v pohádkových vilách vedle koncentračního tábora a odkud slyšíš z radia fanfáry triumfů rasy, slova plná pýchy a pohrdání a při slově Ježíš ti řeknou: "Toho my políbovat nemáme a ostatně, vždyť je to lid - pryč s ním."

"Pryč s ním," volal i tehdy svedený dav na fóru před Viláto-
tovým palácem.

Ježíše vlastně věznila a odsoudila k trestu smrti na kříži velerada za to, že veřejně, pod přísahou o sobě prohlásil, že jest Synem Božím. Pilátovi pak řekl, že se činí králem.

Ano, Ježíš, Syn Boží - chce být králem, ale králem lidských srdcí, králem pravdy a lasky. Synové satana však znají jen nenávisť. Metodou jim je podvod a lež. Proto s ním operují, aby dosáhli vítězství otce, lži, kterým je ďábel. Ovládnout svět - toť cíl - a tak natrhnout nenávisť.

Mamonem zaslepení a za noci se pschtící farizejští dobrodruzi Kristu nerozumí, bojí se o svoje postavení, a proto: "Pryč s ním." Kneží a farizeové terorem zpracovali lid, který se dal snadno zastrá-
šit: "Budete vyloučeni ze synagogy" a to stačilo. V ostatních pří-
padech pomohly peníze. Tak se stalo, že lid, který nedávno provolá-
val Ježíši Hosanna, nyní přímě řval: "Pryč s ním! Ukřižuj! Ukřižuj!"

Pilát se zdráhal potvrdit rozsudek smrti předložený mu velere-
dou a dává Ježíše bičovat.

Pamatuješ si, když jsi dostal tehdy na kozlu dvacetpět ran? Nebo ty rány v Komandě a potom doma na bloku? Byl jsi Kristu tak blízko!

Když Krista bičovali, vždy dva a dva římsí vojáci, ho přivá-
zaného ke sloupu, mrskali od paty až k hlavě bičky a dárkami, na
jejichž konci byly buď olověné kuličky nebo ostré háčky. Ranami pose-
té a krví zalité tělo se zřítlo do kaluže vlastní krve, když Ježí-
še odvážali od sloupu. Leč hrozná nenavist římských vojáků vůči ži-
dovstvu není ještě docela ukojena. Pohled na krev bouří sadistic-
kou vášní žoldnéřů. Slyšeli, že Ježíš chtěl být králem. Králi patří
koruna, královský šat a žezlo. Proto vtlačili Ježíši na hlavu jako
královskou korunu chomáč trávy a kus starého zprášeného a umazaného
vojenského pláště měl nahradit královský šat. Jako žezlo dali Božské-
mu Spasiteli do rukou třtinu. /Však o ní kdysi mluvil, máje na mysli
tebe: "Nalome-li třtiny nedolomíš ...", když chtěl naznačit, že až
do posledního okamžiku má hříšník otevřenou cestu k Jeho srdci/.

Sám otupělý pohan Pilát se zhrozil pohledu na Ježíše a ukazu-
je ho takto ztýraného lidu se slovy: Ecce Homo - Náhle člověk.
A lid?

Ten v davu nemyslí, ale zpracovan svými vůdci žádá Ježíšovu
smrt.

Věděl sis, jak bylo připraveno veřejné mínění pro různá zatce-
ní a výslechy v dobách stanného práva?

Ještě jeden pokus. Pilát má ve vězení vraha a lupiče Barabáše.
Jsou velikonoce, o nichž vždy z něčí řeho vězňů - zpravidla politic-
kého - Židům propouští. Tentokrát dává jim na vybranou: Koho chcete
abych propustil? Barabáše nebo Ježíše? A lid si žádá vraha a lu-
piče Barabáše

Jak hrozné přirovnání, jak strašná volba!

I v koncentračních táborech byla zpravidla dávána přednost
zločinci z povolení před politickým vězněm. Ba v Osvietimi byli

politických vězňové v dani na milost a nemilost sadismu spo uvězně - zločinců z povolání, dle nacistické poučky pro SS nebezpečnějším škůdcem jest jeden politický odpůrce, než sto zločinců, kteří se dají použít k dosažení cíle.

Proto tebe osesmani více nenáviděli než tvého spoluvězně se zeleným trojúhelníkem, ješto ty ses dal do služeb šlechtnosti a lásky, odmítl kult rasy a program nenávisti. Vidiš, jak jsi byl Ježíši blízko?

Proč ho neznáš? Proč se k Němu jako svému bratru nehlásíš?

"A co mám učiniti s Vaším králem?" - táže se vladař Pilát. Tu zástupové národa židovského volají: "Nemáme krále, leč císaře." Tím se zřekli Ježíše a odvolali se raději k cizáku, pohanckému císaři, zradili a zřekli se poslání svého národa, který byl později rozehnán do celého světa.

Pilát praví: "Nevinen jsem krví tohoto spravedlivého" - umývá si ruce a lid svolává na sebe kletbu zločinu: "Krev jeho na nás a na naše syny!"

Do krví zalitých očí Ježíšových vstupují slzy lítosti: Vždyť tolik miluje tento lid, svoji vlast, národ, Jerusalema, chrám ...

Ježíš vidí vlast svoji zpuštěnou, z Jerusalema nezastane kámen na kamení a za jeho hradbami se táí les křížů. Na nich ne jeden z těchto židů umírá.

Kolikrát chtěl Ježíš shromáždití dítky tohoto města, jako shromažďuje slepice kuřátka svá pod svo křídla - ale Jerusalema nechtěl.

V této vlasti a odtud v celém světě chtěl založit Kristus království Lásky a Pravdy, avšak lid byl sveden do hříchu nenávisti, zpracován lží a podvodem, aby Ježíši nerozuměl. Mysterium iniquitas!

P r a v d a a l á s k a . Dva póly tvořící osu světa. Běda, počne-li tato osa skřípat. Nastává disharmonie v řádu přirozeném i nadpřirozeném a jest nebezpečí, že celá země se stane obětí katastrofy, v níž^{ne} bude již více slunečního jasu ani života, ale vládu nastoupí temnota, smrt a krev.

Poprava Ježíše. Ježíše přibili na kříž mezi dva lotry. Celé tři hodiny zápasí zdravé, mladé tělo třiatřicetiletého muže se smrtí. Krvelačný hyénismus lidské zloby přihlíží tomuto smrtelnému zápasu a se sadistickou rozkoší si tropí z umírajícího Ježíše posměch.

Ježíš umírá za tebe, za tvůj život, za tvoji svobodu, abys ty mohl žít osvobozen od jarma hříchu.

Oba jste si tak blízcí a snad přece jen tvoji vinou tolik vzdálení? !

J e z í š u m í r á . Jeho smrtelný zápas v tak strašných mukách na kříži nabývá vrcholného významu smírné oběti pro dějiny všech věků a všech národů. Zde na kříži svádí Ježíš boj o vítězství království lásky nad říší nenávisti, hněvu a zloby, boj o duši člověka. Umírá Ježíš, Kristus vítězí. Svou smrtí posvěcuje smrt tvou. Život sám se zde klade v oběť, bys došel spojení s Ním ve věčné láskavosti. Znáš slova: Nezahyne-li zrna pšeničné, nepřinese užitek.

A tato triumfující láska i odtud volá a prosí za ty, kteří ji přiblížili sem na kříž: "Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí."
/Luk. 23., 34/

Náša láska Božského Syna ke své Matce odkazuje Pannu Marii svému miláčku, sv. Janovi: "Ženo, hle syn Tvůj - hle Matka Tvá."
/Jan 19., 26-27./

Boží láska přesvatého srdce Ježíšova nezná cezi. Jeho srdce jako by se svíralo bolestí nad zlobou zeslepené nenávisti a na jedinou prosbu kajícího lotra: "Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do svého království," dí Ježíš: "Amen, pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji." /Luk. 23., 42-43/

Je tma. Ani slunce nechce svítiti této Běsnící zlobě. Tvrdá skála puká, oponachrámová se trhá v půli a vůle Boha Otce dopouští, aby Jeho Syn pocítil v této hrozné chvíli opuštěnost Jeho Samého, a to za naší lehkomyšlnost, a jakou my někdy urážíme a opouštíme Lásku Boží. Tato opuštěnost je tak hrozná, že Ježíš volá: "Eloi, Eloi, lama sabaktani - Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil!"
/Mk. 15., 34./

Je děsné dusno. Rty horečkou praskají - žízeň nesmírná. Umírající Ježíš volá: "Žízním!" /Jan 19., 28/ Tělo Jeho žízní po vodě, duše však po spáse lidských duší. Pro ně tato strašná, hrozná muka. Ubývá krve, síly slabnou. Láska Kristova nyní již myslí pouze na lásku Utcovu. Ježíš s napjetím posledních sil se modlí: "Otče, v ruce Tvé poroučím ducha svého" /Luk. 23., 46./

Potom srdce bije slaběji, dostavuje se agonia, vykupitelské dílo skončeno. Ježíš volá: "Dokonáno jest!" /Jan 19., 30./, naklání hlavu a umírá.

Jesliž umírá jako žert v a za naše hříchy v naší zrudě
a opuštěnosti. Tak ho viděl umírat již před asi 2800 lety ve své pro-
rocké vizi Isaiaš, když napsal:

Nelidsky byl zachaven obličej Jeho,
Jeho postava nebyla postava lidská.
Mu, ulasnen nad ním kmenové, četní
králové nad ním stavrou své dáta,
až uzří, co dosud se nehlásilo,
až uvidí, o čem se nadobleskli. -
Kdo uvěřil správě, kterou Jaso dal ?
Komu bylo zjeveno Janovo ránt?
Všdyť jako výhonek vyrážil před ním
a jako kofan z vyprahlé země
bez Jasu, krásy. Nikdo ho nedbal.
Zavržen byl a opuštěn lidmi,
bolesti muš. Důvěrně seznámen s trýzní
jak kdosi, před ním se otličej balí.
By povrhl jím. By si ho nevdělili.
To mysl Jaso byl, trýzní ho zdrtil,
když už se za smírnou obět chtěl dát.
Ubohost naši na sebe převzal,
bolesti naše snášel;
Měli jsme ho za raněného,
za zabitého Bohem a ztřaseného.
A přece byl poraněn za naše hříchy,
za naše viny byl rozselet.
Ten trest ho zastihl pro pokoj náš.
Nám spásy se dostalo za jeho rány.
Všichni jsme zbledili nes lín jak ovce
a po své cestě si každý a kdo šel.
Jaso dal, by padla naň vina nás všech.

Ano. Jako obdy i dnes stvedený lid zavrhl a opustil Krista.
Nikdo nedbal naše bolesti důvěrně seznámeného s trýzní. Zvedený ná-
rod Jím povrhl, starostmi stvrou lid si ho nevdělil. A přece: "On
ubohost naši na sebe převzal, bolesti naše snášel, poraněn za naše a
hříchy, za naše viny byl rozselet."

Tragedie Velkého pátku nabývá nového výrazu v různých obměnách,
v životě jedince i národů. Myšlenka zkova obět je dán nový charakter,
v němž rodí se nový život, nové štěstí i nová radost.

Olakar B. exina býval postřehl, kterak v bolestech naší přírod-

zí život na svět, v bolesti praská zrající klen a ztočením krevy se nad námi otvírá nebe; dalekosáhlejší však význam mají, a proto za cenu vyhlášení obětí se obnovují mravní a duchovní hodnoty člověka, tkvící v jeho svobodě.

Jde-li pak o svobodu národů a lidstva vůbec, ta si vyžádá mnoho obětí, a to obětí i na životech a často životech nám velmi drahých a cenných.

J e š i š - v ý k u p n á o b ě ť a m i r u . Tak se obětuje kníže pokoje, aby sjednal svět a mír. A svět? Jen hrstka zrných vidíš u paty kříže. Dáv šikující několik set svedených a podplacených lidí se rochá trpícím spasiteli. Pro statisíce lidí však, tam dole, ve městě, z nichž nejednomu spasitel poskytl pomoci, ješt' dnes žijí již odbytou val šinou. Nežijí toho, co se děje s Ježíšem na křížích, a jdou natěš se svým starostem a zájmům všedních dnů.

Viděl jsem umírat mnoho lidí na popravištích i v koncentračních táborech. Má jsem jich na 20.000 přijal v Buchenwaldě pro pece krematoria. Slyšel jsem jejich volání, když dobíjení policií ve sklepě buchenswaldského krematoria svědčili poslední boj o život. Mňáka, ješt' vedle na vnější dvír krematoria, jsem slyšel kterák dobíjená ruská dívka provolávala slávu sovětské vlasti. - Odtud jsem však také slyšel slova prokletí, k y ž v ť e l i na nás upevněný ve stěně sklepení příslušník německé národnosti, kterak proklíná nacisty, že přivedou jeho národ k úplnému zničení.

V době stanného práva, za Weimarské republiky jsem viděl komandý nastoupající pod šibenici na zahrádce Kounicových záleží v Brně. Četli jim rozsudek smrti. Stáli pevně a statečně. Někteří se modlili, jiní známením vutého kříže vykročili na smrt pro vítězství pravdy a Lásky. Jejich poslední slova? Byla to slova prosící o Boží zilsouzenství nebo provolávání slavy vlasti, svobody, osvobozující armádě nebo jasně dralých bytostí.

Nejednou k večeru před popravou ze spodu - a cel smrti nesla se chodba Kounicových záleží i žalobě naší národní hymny: "Kde domov můj," kterou zpívali kandidáti smrti.

Tehdy jsme byli všichni na celách a posvátnou dčtou, duší i srdcem spojení s nimi.

Když potom zaznal ovel vel ceho důstojníka popravecí čety k polu, vše umlklo. Moři se tiše modl i a Knží v koutku celý uděloval svatebnou absoluci.

Dozvěla poslední salva. Všichni jsme klekli a modlili se svatý růženec, který jsme si zhotovili z chleba, a obětovali jsme

tut modlitba za nové oběti polo ead na oltář vln ti. Jsou to nezapomenutelné večery, v nich každému z nás se nabízel k meditaci otázka života a smrti.

Při modlitbě bolestného pákence nám vyrůstala jaenější TRAGEDIE KALVARE KĚ OBĚTI. Na kalvarii nešlo o oahý boj mezi životem a smrtí, ani jen o zápas, v něm podléhá hmota a vítzí duch; šlo o dovršení vykupitelského díla Syna Božího, aby příštím jitra se ei něco a všeho dne Ježíš vstal z mrtvých a ukázal to celému lidstvu smysl života, utrpení i boje ve vztahu k životu a budoucím věčným.

Čelo se zjasnilo, v duši zavvanul klid a mir, v srdci se ozvala neznámá síla pevnosti, statečnosti a věrnosti v lásce při Paškově Kristovy smrti na kříži. Jak triumfující bylo ono ráno kdy vyšel Ježíš Kristus ze hrobu oslaven! Tím nám dal Ježíš záruku, že smrt nezníčí vše. A když umíral, ve svých posledních slovech vyjádřil nám Ježíš celou esenci naší spásy. Vždyť i při smrti rozčesal jen lásku.

Život a smrt vř Obagi úzce spjato. Nelze popřít ani jedno ani druhé. A přece je zde rozdíl vyjádřený bojem, prováděným bolestmi a utrpením, při čemž zrak světa zhasíná, otevírá se však vnitřní patření duše, které neustírá.

Proto se seepjatým rukama na kolennou prosili spoluhratři v utrpení: Nauč nás víře! My víme a vidíme, co síly skýtá víra v Boha a život věčný. Pro Boha tě prosíme, de dej nám víru!

Kdo nahradí lidstvu víru v Boha? Jak kletý sločin pšou ti, kdož berou lidem víru! Jak ubohý je tvor, který nezná vonnou krásu křesťanských etností, Blahetnosti duše, je nou hudba vyšších sfér při rozhovoru své duše s Bohem v pokorné modlitbě. Co síly a důtky jest v takové modlitbě. Proto jsem je neoddělivě učil se modlití.

Čti jen Životy svatých! Nebudeš lítovat. Čti Života mučedníků pro Krista a utěšíš.

Ony poevátne večery po^{po}pravách v Koumicevých kolech znamenaly pro každého z nás mnoho, velmi mnoho. Nevěděl jsem, kdo z nás zítra vyvede a kdo z nás vešker příštím dne bude stát pod šibenicí. Každý z nás si byl však ead jaenější vědom, že smrt čeká na každého z nás a že přijde určitě. Kdy? Nevíme.-

Jožka, dobrý náš moravský hoch, mi řekl: "Víš, Hermane, až jíš unfa. Svoboda a ho zároka za tuto oběť stojí. Jen aby skutečně naše vlast byla svobodná, aby můj syn se dožil krásných, šťastných a lepších časů v pravé svobodě a radostném žití!"

Náš ten Ježíš pravdu. Před bolestí a smrtí v životě
neunikne z nikdo z nás; ale smysl svých bolestí, ba i své
smrti můžeme dát my sami. Tato moc spočívá v našich rukou, v naší
svobodné vůli. Proto na nás je, abychom určili cíl svého života a tím
i smrti. Je veliký rozdíl, umírá-li člověk který vraždil, který měl
ve svém srdci zášť a nenavist k bližnímu, který chtěl spolu s jinými
zotročit národy, odňat jim svobodu a rozbit obraz Boha v člověku zánici-
náním svobodné vůle, popření mravních hodnot; nebo umírá-li člověk pro-
to, že miluje svého tatínka, maminku, domov svůj i mateřskou řeč svůji,
svůj národ i svou vlast. Vždyť láska k matce, domovu, mateřské řeči
i vlastnicku národu je nám dána již do kolébky. Tu jsme měli s mateř-
skou milenkou. Ano, vidět, proč trpíme, proč a pro koho umíráme, to je
nejen naplní hlubokou filosofií života, ale též andělem dítěte, posily,
pokoje a lásky ve chvílích nejtěžších. S tímto vědomím, smyslem i láskou
trpěli a umírali naši bratři a sestry, synové a dcery na popravištích,
ve vězení a v koncentračních táborech.

Národ přijal s detou v hluboké bolesti tyto oběti položené za
jeho život a svobodu.

Každá znovu prožít Kalvarie jeho lidu přinese mnoho Božího poleh-
nutí a každá nikdy nezapomeneme, že v tragedii kalvarské oběti se odráží
dějiny nejen jedinců, ale i národů a že novinou prvního Ježíše Krista
je i dějiny národa vtiskována pečetí pravdy a lásky.

~~Tato podtitule zůstala~~

/ Na svátek Nejmilostivější Panny Marie 15. 9. 1948 v kl. Teplá /

Na třech sloupech bylo zbudováno lidské
štěstí, veškerá kultura a veškerá
lidstva. Tyto sloupy jsou označeny slovy:

V I R A .

N A D Ě J E , L Á S K A .

Když ty se zboží, zřítí se svět.

V I R A .

—
—
—

Před stvořením všech věcí bylo
a jest věčnost a zůstane věčně.
A ta samá, takto Trojici Božské
náleží, kterážto od věčnosti
jsouc podstatně nestvořená, duchovní,
věčná, jest tak nevyetiblé krásky,
že andělé, kteří svou krásou
sedmkrát slunce převyšují, bez
šetění si na ni patřiti žádají.

/Úvodní slova "Kosmografie české."/

Milujete-li Ježíše, znáte ty Jeho
a On zná tebe a dle Jeho hlasu
jdeš za Ním.

Je tmavá noc; noc, v níž je Ježíš zrazen svým vlastním
apostolem, noc, v níž nastávají Lásky Boží lidemou nenávisť při-
pravovaná hrozná muka.

Ježíš mluví ke svým apoktolám: "Kam já jdu, víte, i cestu
znáte."

A Tomáš, který vždy chce mít vše stoprocentně jisté, praví:
"Pane, nevíme, kam jdeš; i kterak můžeme znáti cestu?"

Ježíš řekl jemu: "Já jsem cesta a pravda a život; nikdo
nepřichází k Otci, leč jen skrze mne. Kdybyste byli poznali mne,
byli byste poznali i Otce mého a od této chvíle poznáte Ho a viděli
jste jej." /Jan 14., 5-7/

Tedy poznání Krista je poznání Boha. A proč lidé nechtějí
poznat Krista? - Proč Jemu nevěří? Říkají o Ném, že to byl nejlepš
člověk pod sluncem, hluboký filosof, nejlepš znalec lidské duše, ži-
vota a přírody, ale uvěřit Mu, co On sám o sobě řekl, že je Synem
Bohým, pro kteroužto pravdu byl odsouzen i k smrti kříže, to se tak
mnohým lidem nechce. Nechtějí věřit, že On je onen Bohem zaslíbený,
po tisíciletí očekávaný a od proroků hlášený Mesias - Spása lidstva.

Dí Jemu Filip: "Pane, ukaž Otce nám a dostatečně nám."

Ježíš řekl jemu: "Tak dlouhý čas jsem s vámi a nepoznali
jste mne, Filipe? Kdo vidí mne, vidí i Otce. Kterak ty pravíš: Ukaž
nám Otce? Nevěřis-li, že já v Otci a Otec ve mně jest? Slova, která
já mluví vám, nemluví sám od sebe, ale Otec, který zůstává ve mně,
činí ty skutky. Nevěřite-liž, že já v Otci a Otec ve mně jest?
Ne-li, pro skutky samy věřte." /Jan 14., 8-12/

Chceš-li věřit, pak skloň hlavu před tajemstvím Nejsvětější
Trojice. Více o Ní nepotřebuješ vědět než ti Ježíš Kristus zde zjevil.

Ostatně, co znamená pro křesťana věřit?

Křesťansky věřit znamená všechno za pravdu mít, co nám
Bůh zjevil a co se nám Církví katolickou k věření předkládá.

Filosof ti řekne totéž jinými slovy: Věřím tehdy, mám-li za
pravdu to, co mně někdo druhý tvrdí.

Když však vše vidím, když se o ní mohu přesvědčiti svým smysly, nepotřebuji věřit. Ostatní smyslové poznání má i každé zvíře, ale poznání vírou, toho zvířešá schopno není. Ovce pozná čichem jedovatou bylinu, ale víry schopná není, jektu nese v sobě obraz Boha, ani rozum, ani svobodnou vůli. Řeknu-li však tobě, že sám bílou kočil, a ty máš ke mně důvěru, máš mne rád a víš, že já neobelhávám ... věříš mi. Když však ti tuto kočili ukáži a řeknu: "Podívej se, já sám bílou kočil," nepotřebuješ mi věřit, neboť ty to sám vidíš na své vlastní oči. Takový je rozdíl mezi poznáním vírou a poznáním smysly.

Bylo to též v noci, kdy tájně přišel k Ježíšovi jeden z farizeů, náčelník židovský, Nikodem a Božský Spasitel mu praví: "Co víme, to mluvíme a co jsme viděli, to osvědčujeme a svědectví našeho nepřijímáte. Jestliže jsem vám pověřil věci pozemské a nevěříte, kterak uvěříte, povím-li vám věci nebeské?" /Jan 3., 11-12./

Nuže: Chceš-li věřit, věříš, nechceš-li věřit, nevěříš. Víru jest v rukou tvé svobodné vůle a Bůh ti nechce činití násilí. Nebude tě nutiti, abys věřil, to, co sám Jeho Syn, Ježíš Kristus zjevil. Máš-li zájem o věci duchovní, pak je vyhledávej, máš zájem o Krista a Jeho nauku, jdeš za Ním, slyšíš Ho a zaměřuješ si Ho. Milované osobě nelze nevěřit. Ještě, to řekl Kristus Nikodemu: "Co víme, to mluvíme a co jsme viděli, to osvědčujeme a svědectví našeho nepřijímáte."

Není tedy vinou Boha, že nevěříte, jen se nadívej sám do sebe!

Kristus také pokračoval ihned v dalším rozhovoru s Nikodemem důvody pro víru: "A nikdo nevstoupil na nebe, leč jen Ten, jenž o nebe sestoupil, /totiž / Syn člověka, který jest v nebi. A jako Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí povýšen býti Syn člověka, aby nikdo, jenž v Nebe věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný. Vždyť Bůh nepoznal Syna svého na svět, aby osudil svět, nýbrž aby spasen byl svět akorát Ním. Kdo věří v Noho, nebyvsa osouzen, kdo však nevěří, již jest odsouzen, poněvadž nevěří ve Jméno jednorozecného Syna Božího. To pak jest soud, že světlo přišlo na svět a lidé milovali více tmu nežli světlo; neboť skutkové jejich byli zlí." /Jan 3., 13-19./

Z toho plyne :

1. Nikdo jiný nemůže nám ukázat cestu a cíl života nežli Ten, kdo ten cíl i cestu zná, a tím je vtelena sama Božská osoba - Kristus sám.
2. O Kristu se splnily všechny předobrazy i proroctví Starého Zákonu, týkající se jak Jeho života, tak i smrti. /Kdo Hojří-šle hub./
3. Víra v Krista, Syna Božího, jest darem lásky boží pro štěstí lidstva. Kdo odmítá dar lásky, dává tím najevo, že buď o lásku nestojí, nebo o ni zájem nebo ji nechce uznat, ani poznat, ba často ji i nenavídí.
4. Jako není možno navštívit světlo, tak i ty budeš zodpovědný, proč jsi od světla víry utíkal a vyhledával tem, abyš tam mohl páchat zlo.

Víra je světlem tvých skutků.

Neříkej tedy sám o sobě, že bojuješ pro dobro, že chceš nastolit do světa lidstva lásku, máš-li sám ve své duši nenavist ke všemu, co pramení z víry. Viděl jsem sám: Je nositelem lásky kdo se vztahem odnima a zahrnuje svým kamarádům přítel /váženou to postavou od manicky nebo své dívky/? Má předpoklad k lásce takový obyčejný despot, který chce, aby lidé šli ale jeho nevíry?

Jestliže někdo jin nenávistí naší Bohu strhává kamarádovi křížek s krku se slovy: "Ten je příčina, že jsi nemocný," a tento, dárek od manželky, láhe do pece v domnění, že tím koná dobro, rovněž ně není normálním člověkem. Diagnóza jeho choroby tvoří nevěra a nenávisť.

Bůh dal každému z nás dostatek potřebných milostí, abychom se mohli stát účastníky Božími,... Zvolení jen na naší svobodné vůli, ale tento nabízený dar víry přijíme a budeme s Bohem spolupracovat na evan štěstí a na své spáse ne o ne. Kdo odmítá dar lásky, není daru hodný.

Kdo tento dar prozarní svým špatným životem, jest tím sám viněn.

Víra jest velikým darem od Boha, k němu je třeba mnoho milostí, proto vať si tohoto daru a dříve se jím zřítí.

"Drive jsem byl věřící, ale dnes již v Boha nevěřím." - praví mi v Osvietině polský lékař. Byl šéfem interního oddělení a rozhodoval o přijetí nemocných spolupacientů do nemocnice.

"Snad jste toho to mnoho protal, a proto se dopovídáte, že Boha

není. Vidíte však, že vás z tolika tisíců přece jen Bůh zachoval na živu, a možná, že vás ještě dá pocítit svoji moc a velikost." - On na tato slova mlčel. Viděl, že jsem kněz a pracoval jsem tehdy s ním v hlavní ambulanci při přijímání a prohlížení nemocných. Měření horečky, zaznamenávání, odvádění k lékaři, narkózy, přejímání a předávání sputa a moče od pacientů do laboratoru, odvádění ke koupeli, slyšení prosb a žádostí, přechylování a léčení ran a phlegmon, to vše mě tehdy tak plně zaměstnalo, že jsem neměl času poznat dobře jeho povahu. On sice pracoval se zdánlivým klidem a rovněž i v řeči jevil více klidu a nádechem únavy. Jen někdy tenší ironickou poznámkou projevil své skeptické smýšlení.

Druhý den na to, co se mi pochlubil se své nevěrou, měl jsem možnost poznat, proč asi mu Bůh odňal milost víry.

Přivedli Žida. Nějaký člověk řekl onomu lékaři, že je to simulant. Na ta slova tvář lékaře se změnila v hrozný výraz, který jsem tehdy denně vídával u vrhů. Lékař začal toho člověka bít pěstí do obličeje, sáhat po něm a bez milosti a brutální krutosti ho kopat, až se unavil - Potom šel prohlízet další pacienty s utrýzněného a nechal ležet na zemi. Sklonil jsem se k nešťastníkovi a vyňal jsem z kapsy tubičku špavku a dělal jsem mu přičichnout, aby se probíral ze mdlob a dýšal, že ho odvedu. Když lékař - spoluvězeň spatřil, že mám špavku, přiskočil ke mně, vzal mi tubičku a špavkou a celou mu vylil do nosu. Potom ho dal odnést a položit pod sprech a sáz na něho pustil studenou vodu, kterou nechal téci po 10 minut, naceť se onen člověk probíral ze mdlob. Odvedli ho pryč a na druhý den zemřel. - Chápal jsem, proč ten lékař ztratil milost víry.

Staneme-li se nehodnými vzácného daru víry, bude od nás odňat a dán jinému.

,Tak ? ... Vy jste skutečně z holových knězů? A proměstit k tomu? A jestlipek věříte, když se tak rozhlednete kolem nebo? ... táhla se mě v operačním sále chůzi rektora university. Divná otázka pro kněze, ale chápal by ji každý, kdo by byl v pekle na světě, které dovedla připravit lidská pyšha, zloba a nenávisť. Unášel jsem se a řekl jsem, že nemohu chápat, jak může nevěřit. Zvláště zde, jak ráda věříte i každé, byť smyšlené zprávě, jen když posílí, dodá důvěry anadeje, že se brzy obojnete se svými drahými domů /víra, láska, naděje,/. A věříte v Boha? Kdo z nás by necítil, že ho

vede nebo dělá ruka Boží? A jistě každý máme za ce trpěti, i já. Možná, že jistě s každým z nás má Bůh svůj plán; buď aby nás zocelil v tomto ohni utrpení a zkoušek, nebo nás spálil, abychom svou obětí zabráni a ozářili lepší přísti svých drabých.

Možná, že vy svou obětavostí a inteligencí zachráníte právě zde pět jiných mladých matek, z nichž jedna dá národu a lidstvu genia a ony všechny prospějí celku více než zbytek vašeho života ...

Totož musím říci o sobě; proto vše přijímám s oddaností do vůle Boží, jakoby z ruky Boží, ať jest to cokoli, jen abych šil vždy a všude s milostí Boží jako čestný a charakterní muž a správný kněz.

"No, víte, já taky začínám věřit. Věřím alespoň již v osud člověka.- Ale je tam s námi jeden polský kněz a ten říká, že již nevěří, ještě, kdyby bylo Boga, nemohl by se Bůh na to vše dívat. ..."

"A jak tam žije ten kněz?"

"Žije tam společně se ženským ... to víte, je přece taky jenom člověk ..." - Chápal jsem to ! Více nebylo třeba, aby mluvila. Chápal jsem také, proč i tohoto knězi odňal Bůh milost víry, když ze zdejšího pekla si dělal svůj "ráj" svých smyslných vášní. Před strátou víry pro hříšný život ho nechránilo ani jeho kněžství.

Kdo chce obdržeti věčný dar od milované bytosti, ten se snaží této bytosti zavděčit, ukázat jí všechny šlechtelné vlastnosti svého charakteru, že jest hodna muže, který od ní očekává. Tento dar pak očekává i přijímá v pokore. Tak jest to i s milostí víry od Boga. Musíme se sami disponovat, a to jak svým šlechtelným životem dle příkazů Božích, tak i pokorným svolením, abychom se stali hodnými daru sv. víry.

Mezi své přátele, s kterými jsem se seznámil v Oswietim, patří náš nejlepší bakteriolog, univerzitní profesor Dr. Tomášek z Brna. Prošel též křilovec cestou, ba těžkou, i kanonickou. Každý kdo s ním přišel do styku, si ho zamiloval pro jeho milou a šlechtelnou povahu.

A tento pan profesor mi jednou řekl: "Vystoupil jsem kdysi z víry. Dnes vím, že mne Bůh spravedlivě potrestal za moje hříchy, kterých bylo dosti. Vrátil se však již do Cirkve; přijal mne kanonik švec a formálně v listinách to bude provedeno, až se vrátím."

Čím dále tím více jsem poznával, jak Bůh se pytlá proti své pokorě
dává svou milost.

Pokorou a ruky Boží přijal pan profesor několikrát utrpení
jako odčinu za své proviny a z té ruky obdržel milost víry a z ní
i sílu, klid a odhodlanost, a jakousi divou všemu vnitřně, co ho ještě
otěžovalo.

Nyní opět věří v Boha, silně se naději, že ho Bůh ještě vrátí
jak druhým domem, tak i práci pro vědu a národ, který miluje z celého
srdce.

Když žijíš samostatně, tak, jak sám chceš, nic ti nechybí,
ale obklopen všemi svými druhy bytostmi, na svět si neolekáváš
nemáš - na život pozíráš ti nemáme ani souvětí. A přece máš něco
tého i duši, která je obrozena věčného Boha, a proto i ona má život
věčný.

"Amen, amen pravila tobe /Jestli Nikodemovi/: Nenarodil-li se
kde znovu z Ducha svatého /křest svatý/, nemůže vejít do království
Božího. Co se narodilo z těla, tělo jest a co se narodilo z Ducha,
duch jest." /Jan 3., 3.6./

Jako rosektor držel jsem mnoho lidských srdcí ve své dlaní.
Možná jich počítat na tisíce. Občas se přichýlil podívat na svou práci
ať všech ohnůch nemocnic a ambulancí, a to zpravidla, když se
vracel z krematoria od poprav. Právě jsem tehdy našel při pitvě kla-
sický příklad kardiektomie a exsudačního zápalu pohrudnice. Značně zvlá-
ště srdce, t. zn. cor bovinum bylo pokryto hustou masou fibrinu: celko-
vý obraz srdce se zdálo jako kardiektomie a materiálem fibrinu byl velmi ty-
pický, jako by udělaný pro prvotřídní preparát. Ať byl tím neobyčejně
spokojen, takle se mu dokonce i prouklávil:

"No a co ti řeknu teď na věčnost ti troji kamarádi, ať tě
potkají takhle rostoucí?"

Usmál jsem se této předstávě o věčném životě. Utěšila si však
zadala odpovědi a máš nestylo nic jiného než jí dát:

Tyto orgány ještě včera prováděly svou činnost. Za chvíli půjdou
do pece a zůstane z nich popel; kdybyste tento popel rozdělili na mole-
kuly, atomy, elektrony, přece nikdy a za žádnou cenu nemění-
te tuto hmotu těla v nic. A když toto tělo, které máme od svých
rodiců, nemůžete změnit v nic, jak je možno, že by se změnil v nic
ten princip života, který zplňoval, že tyto orgány prováděly svou
činnost, že jste omocni a ch byl schopen myslet, rozhodovat se, pře-
nášet své myšlenky slovy i písmem, projevit svou vůli, práni,
vydat rozkaz atd. ...

Mně jest inostejno, jestli principu těchto schopností leželo
te psyché nebo anima, Seele nebo duše.

A celánský názor na tento prach a popel, který z člověka
zbude, jest docela jasný a každému, učenému i prostému člověku
přístupný; jako rozcáté zrno jest s mnohonásobným užitekem svedeno
do stodol, vymláceno, rozezlato a stmeleno v blahodárny chléb, tak
jest i s člověkem, který celý dojde spojení s Bohem v věčné blaže-
nosti i po rozkladu bunek těla, jesto Bůh s ním může toutéž všemoc-
ností jediným pokynem své svaté vůle z něho prachu opět povolati
k životu toutéž nocí, jsouc dříve vzrůst přeměnou kvasu z přeměněného
zrna, které vložil nos země do země. A jestliže ani Bůh tento svaz záměr
se mnou zjevil skrze Ježíše Krista, nemám důvodu, proč bych mu ne-
věřil. Když básník to vyjádřil slovy:

V náručí Boží, odtud jsme vyšli,
večer se všichni sejdeme zas -
kdo by se děšil, kdo by se třas?

Z Oteckých paží, z Otcova domu,
byli jsme na svět vysláni v svět -
kdo by se obával vrátit se z něj?

Po trpné pouti navráty zas domů,
nikdy, už nikdy v tu chladnou dál!
V náručí Boží, kdo by se bál?

/J. V. Sládek/

Tento náš rozhovor poslouchal můj spoluvězeň téhož konviku,
bystrý hoch, dobrého srdce, ruský Ivan. Když esesmann odešel, ře-
kl mi: "Dobře jsi mi to řekl, Ale podívej se, to máš jako v autě;
pokazí se píst, dále nejede. Pokazí se srdce, člověk zemře." -
"Máš pravdu Ivan!" Ale ta nemoc byla pouze příčinou smrti,
nebyla však záležitostí smrti. Smrt nastává odloučením duše od těla.
Co mi pomohlo sto prvotřídních aut s nejlepšími pístmi a s dobrým
benzínem, když jsem myslel na láfěra, který mě zaveze tam, kam

potřebují. Tím myslíme šoféra a mašinerie našeho těla je ta duše. -

- "A už tak našela nějakou tu duši, když tak pitvaš?" - volá na one kvašrad Franta.

"Franto, člověče, ty si myslíš, že člověk má duši jako pneumatiku? Máš vidět, že duše lidská je neviditelná. ..."

"No jó, ale já věřím jen to, co vidím" vpadne až do řeči Franta.

Otázal jsem se ho: "Franto, už jsi viděl svůj rozum? Ne-pochoybujes, že ho máš!" A co myšlenku; či snad jsi bez myšlenek? Roznává se instinktem. Vlastovka na žádné universitě nestudovala zeměpis a ví, kudy na pedsim do jišních krajín. Roznává se smysly, zraken, chutí, čichem, sluchem, hmatem, jako i každé zvíře ve vědai nebo mentí mife. Viděla však zvíře, které by bylo schopno věřit? Víry je schopen pouze člověk stvořený k obrazu Bohu. A věřime pouze tomu, ke komu máme důvěru a koho máme rádi. Proto jedině tímto poznáním se můžeme přiblížit Bohu."

Víra nás učí, že člověk je stvořen k obrazu Bohu.

Tímto obrazem Boha v nás jsou vlastnosti duše; totiž rozum, svobodná vůle a její nerozloženost, a čímž souvisí i její neartelnost.

Popření těchto vlastností lidského ducha znamená popření obrazu Boha v nás. V tom případě nastává katastrofa, ještě chcese bti racionalisti bez kmene, strachem bez zřetele, kvetincou bez vlády, tvorem bez Tvůrce.

Je-li člověk schopn myslet, uvěřovat, promítat slova přání a reakcí, je-li schopn svobodně se rozhodovat pro dobré či jeho opak, cítí-li v sobě vyšší život, a nímž jest apjat, dověde-li milovat opravdu nezištně, povzbuzovat se naději, posilovat víru - nemožno popřít obraz samého Boha v sobě.

Máme-li něco, nemáme to od nikoho ani z ničeho, ale musí být někdo, kdo do nás vložil semena těchto vlastností, a něčím musí být i tyto vlastnosti v nás nejvyšší a nejdokonalější, jinak by jich sám neochl zmlít dr bánu: Toulé bytostí je B á h .

Obraz Boha v nás byl však porušen zastřen následkem dědičného hříchů. Máme poznání jest omezeno, svobodná vůle jest nakloněna ke zlému a člověk se stal díle těla artelným.

Kdo však propadne pouze vášním těla a začne popírat rozum a svobodnou vůli,

Korálka je pro takového člověka jen souhrnný zvyk a společenský foras, ztrácí zdvořilost svého mravního jednání, ježto v důsledku popření svobodné vůle ani jinak jednati nemůže - stává se neodpovědným za své činy. Vznešené city a snahy jsou u takového člověka jediným poslem, jest-li sám sobě bůhem, víra v Boha jest mu nesmyslem, nadejší nechává zaljím dítka a místo lásky bludů v jeho srdci červ nadevisti ke všemu, co by se chtělo postavit v cestu volnému vyžití jeho vášní.

Prote takový člověk vypovídá boj s křesťanstvím, boj s církví, boj s Bohem, kterého ani nezná, a proto si také vychloubavě říká, že je nadezbohem.

Není-li však Bůh, není Božích příkazů a platí pouze zákon přírody, který zní: silnější má právo nad slabším !!! Je-li člověk pouhým článkem vývoje v přírodě, potom musí nutně přijíti Nietzscheho Nadečlověk, vrátka silnějších než ostatní lidé, kteří mají právo dítovat a řídit lidstvo. Tato vrátka hyperantropi si bude chránit svou rasu a bojovat o svůj primát nad zotročením lidstva. Toť logický vývoj vyššího lidí bez víry v Boha. A důsledky? Ukázaly se ve stvoře rasismu a Hitlerova nacismu.

Nejrafinovanější způsobem byl vypovězen bůh víře v Boha a Jeho svatě církvi.

Byl uznán bůh samadobrého myšlu v jeho krvi a rase. Zosobněným předstevitelem se stal sám Hitler.

Člověk sám sebe pronásil ze nadečlověka a oznámil celému světu, že jeho rasa je největší nositelkou kulturních hodnot všech národů, a proto vše ostatní má otročit této rase, která jediná je oprávněna dávat zákony a smery celé lidské společnosti.

Protože ona sama a její krev je bůhem, jí se musí křít ostatní lidstvo. Tato svoje oprávnění dokáže vypovězeným božem všem, kteří ji neuznávají.

však čím člověk hřeší, tím hůve tresten.

Tak se stalo, že značná část lidí, které neuznávala jednoho Boha, byla přinucena uznat člověka - Hitlera.

Mnoho lidí alhosejně víru v Boha a ve své sselepenosti tuto víru sami lidé dali člověku - Hitlerovi.

Jedno Boží bylo popíráno, zneuctiveno, zlečovano; jménu Božímu se lidstvo rouhalo, vytyčovalo i posmívalo - a nyní se zárovň ve jménu člověka: Heil Hitler !

Kříž, znak víry a naší spásy byl lidstvem znepuzen, ponižen, vyhazován z rodin i veřejného života, -

a nyní běda tomu, kdo by jakýmkoliv způsobem projevil nedůvěru polámanému, t.zv. hákovému kříži.

Člověk na jedné straně povýšil sebe sama na roven Boha a na druhé straně padl pod úroveň zvířete. U milionů lidí vymazáno jméno člověka císař a statisíce lidí označeno jako zvíře vytetovanými čísly a známkami. Člověk stanovil zákon na ochranu zvířat před týráním, avšak podniknout záchranné akce proti zločinnému trýznění a vraždění nevinných lidí je neschopen. Kolikrát se hlado- vými žaludky a misky vařené brukve nebo řepného listu ve pánavě vedě jsme vzpomínali na domov, kde saminka daleko lesů šedlo připravuje prasatům. Když doma onemocnělo zvíře, byl ihned v lán zvěrolékař, a zde? - nemocný člověk je přítěží zdravým, kterým ubírá zbytečné místa a stravy, proto pryč s ním! - Vzpomínám, jak v Oswie- timi na dvorku mezi blokem 19. a 21. Franta z Ostravy měl na sta- rosti králíky dozorčího esemana Klarka. Jednoho dne večer se stro- chem hlásil fra to esesmanovi, že jeden králik onemocněl. Ó hrůza hrůz! Rychle telefonováno do města zvěrolékaři, obstaráno auto, kterého lékař přivezlo z města k chorému králíkovi, avšak tentýž esesman, který věnoval tolik péče svému králíkovi, prováděl hned na druhý den v nemocnici selekci a s naprostým klidem vytíral ne- mocné otce a zasloužilé mule do plynu.

Není v tom mysterium univinitatis? Není v tom trest za znepuzení Boha a člověka stvořeného k obrazu Božímu? Lidé pře- ce nechtějí Boha a prohlašují o sobě, že jsou pouze lepší zvíře- ta.... Proto Bůh dopustil, že lidé mezi sebou jednají tak besti- álně. Ba dokonce byl jsem svědkem případů, že lidé jeví o mrtvé zvíře více zájmu nežli o člověka.

Lagerkomandantovi v Buchenwaldě posel pes. Bylo nafileno jeho pítva, které se účastnil celý štáb nejvyšších důstojníků zbraně ve v táboře. Co to bylo projevů listosti. Jaká škoda tak krásného psa. Někteří se naivně divili jeho plícím, játrám, žaludku, srdci a odvozovali z toho, že pes je jistě blízkým předchůdcem člověka. Že člověk i tato zvíře žije za též klimatických podmí- nek, že oba dýchají tentýž vzduch a že na své sviti totéž slunce -

to bylo lhostejno. Nevěděl jsem, kdo to má být, i výška stvořitelů, nebo podivný obdiv zakona přirody Bohem jí dává - jedno však bylo skutečností, že nikdy o žádném spoluvězni ležícím na pitavním stole nebylo toho slova obdivu a lítosti jako tehdy nad psem, který kdysi postaven svým pánem kousal a trhal kusy šatstva i svalstva a těla vězňů - lidí.

Ještě větší překvapením pro nás bylo, když z Berlína přijel zvláštní posel zbraní se s mrtvolou psa a žádostí, abychem vypreparovali jeho kostru k uchování "na věčnou památku." To se opakovalo třikrát.

Pomyslel jsem si, kolik z dominek toužilo dostati alespoň mrtvolu svého syna, aby mu mohla s mat řádnou láskou zatlačit oči, alespoň naposled políbit oblouček, chladná rta nebo křivý alespoň dostala z něho popel ... ale popel? — Kdysi se mi dostala do rukou pošta z krematoria. Bylo to kol svátku Dušiček. V dopise psaly německé matky vedení táboru, že současnou poštou posílají věnce a peníze s prosbou, aby v den památky všech věrných zemřelých byly dány tyto věnce na hrob nebo k urně jejich drahého, aby tam bylo se sešlání peníze rozžito světlo. Avšak dle novopoborných názorů této vlády zůstalo v té chvilce Bucha svatého, není nic jiným nežli bezcenným brekem, který nutno odstranit beze stopy. Proto jaká data nebo památka tím mrtvým, kt fi v očích SS nejen že nic neznamenaají, ale kdyby tato ubohá vězněvé byli pohřbeni, mohli by třeba i jako mrtvély svědčeti o zločinech páchaných na lidstvo. Není Boha, není duše, není života věčného, jak pak cavičky s přelnoucí a rozkládající se mrtvolou. Je jich přece tolik! — Není to trest ze to, že lidstvo jmenem vědy a pokroku se odhlásilo od Boha, že nechce být stížen stvořením k obrazu Božímu, ale pouze lepším zvířetem se snáhou vědění, utvářejících jeho myšlení a jednání?

Dallí dallí strasse a koncentračních táborů Gestetini i Buchenwaldu označovala, kdo řekne dle nacistického názoru patří do koncentračního tábora; na prvním místě to byl kněz, hlásatel lásky Kristova evangelia. Ten měl být nejdrůbež odstraňován z lidské společnosti. Vždyť kněz již jednou svojí existencí byl vykáňánek do svědomí zatíženého taklike zločiny. Či se domníváš, že nacisté svědomí

neměli? Svědomí zastřít, potlačit, ale ne na dlouho.

Věchvilich klidě se svědomí vždy křve i nebrannějších vrátil.

Kápo a krematoria v Buchenvaldu byl proboziskovým fenoménem vrahen. Bohu se rouchal. Náboženství bylo dle něho jeden lidstva. Křesťanská kultura a umění pouhým křesťem, který nut o odtržení. Byl zločinec a povolání e dle zvláštní smlouvy a vedením táhara SS komal popravišního ve sklepní hale krematoria, kde ve stěně bylo upevněno 51 háků, na něž tento kápo věšel nacistické oběti. Někdy se popravovalo více osob najednou, zvláště když přijel transport ruských válečných zajatců. Tu háky neustály. Když byl pověšen jedenapadesátý, byl první snadný aby uvionil pro další. Stalo se, že se rychle sadrně a uvelněný pocel na zemi opět dýchati. Tehdy kápo vzal velickou palici - je dosel ustrvána a tou dobíjel oběti nebo osmráčené posílal nahoru přímo do pece. Tento kápo v noci vstával, otevřel vyhaslou pec a do její temnoty mluvil. ... Křesťanské představy zápasu života se srti vyvolávaly v jeho myšlení, otřásaly jeho svědomím, které však nebylo sto vrátiti zavražděného život a přivádělo kápo k blouznění. ...

Podobných projevů blouznění a šílenství bylo mnoho u SS-ůvých zatížených krvavými zločiny nacistických vražd a trýání. Tito lidé pak hledali uklidnění v alkoholu a u žen.

Bůh je láska, proto nemá místa tam, kde vládla nenávisť.

Bůh svojí láskou spojuje lidskou mysl i lidské srdce, a proto nemá býti setříván, tam kde vládla nenávisť, kde chce vládnout lidské pycha metodou krátkých římských imperátorů - divide et impera - t.j. rozeství lid proti sobě, odejmi mu všechno, co by ho spojovalo a sbližovalo, a tak ho nejnadnější zvládneš. Z těchto dovedů byl veškeren náboženský kult v koncentračních táborech zakázán pod trestem smrti. Všechny myšlenky na Boha by mohla légrevé vězně spojiti a dodat jim odvhy a síly v utrpení i v boji proti nacistické tyranii. A kněží, kterých přibývalo do všech lágrů denně čím dál více, byli by tak nebezpečným živlem, který by mohl soustřediti kolem sebe protinacistický krah věřících spaluvážně a matiti tak, případně znepokojovati různé plány svých tyranů.

Když se berlínská ranciatura domáhala, aby byly v koncentračních táborech povolány náboženské úkony, došlo jediné vřhady, že všichni kněží budou koncentrováni do tábora, kde jim bude dovoleno sloužiti při svatoce,

avšak jen tehdy, nebude-li to na závažný pracovní program tábora. A tímto táborem se stal Buchov.

Přes to všechno někteří kněží, odsouzení k trestu smrti nebo vědním útrapám, byli posláni do tak zvaných likvidačních táborů /III. stupně/ a tak se stalo, že netrvalo ani celý rok a ocitli se i v jiných táborech opět kněz. Podobným způsobem jsem se dostal i já do Oswietimi a odtud v srpnu 1943 do koncentračního tábora v Buchenwaldě.

Přežhnal se v táboře veřejně mohlo znamenati i smrt. Záleželo jen na tom, kdo tě v té chvíli uviděl. Kamarád Fr. Drábek si chtěl jednou vzpomenout na svoje druhé modlitbou, přežhnal se a náhle by ho to stálo života. Oknez ho viděl "blokový" - zločinec a povolání - a vyskočil oknez, hnul se za Frantou. Jenže František uměl dobře utíkat a zmizel rychle na druhém bloku mezi spoluvězni.

Na jedné straně byla v koncentračním táboře SS, která přímo šilně nendviděla kněze a všechno, co bylo ve vztahu k Bohu, a na druhé straně spoluvěznové zaujati proti všemu náboženskému, nebo vražedě a zločinci z povolání, kteří byli našimi šéfy v pracovních kázandech, jejichž týrání a sadismus jsme byli vydáni na milost a nemilost. Šéf Lagerkomandant Hausmayer nenechal ani mnohé kněze zaregistrovat a označiti číslem, ale přímo je přidělil kápovi Bauhofu, zločinci to s povolání, který do večera všechny kněze povraždil. Jiný je přidělil jinému kápovi, který si líboval v největších oplzlostech. Tak např. polského kněze Kowalského, kterého předeem ztýral, vykestroval, veřejně utopil v sudu s vodou, a to jen proto, že odmítl se rozbíti sv. svátostem.

V koncentračním táboře v Buchenwaldě byla dokonce i knihovna. Avšak knihy povahy náboženské byly zde zakazány a dovoleny pouze takové, které jednaly proti náboženství. Kned při příchodu, po roučkou desinfekce, byly odňaty všem vězňům náboženské knihy, jakož i kancionály, misalky, sv. stránky a dany mezi užitkový papír. Medailonky, kolikrát to jediná památka na zemřelou maminku nebo doma strádající ženu, byly strhány nebo odhozeny na smetiště. Právě tak rábence byly roztrhány a odhozeny. Z kněžských talárů musel ušítí náš krejčí Jara Votroz z Prahy kostry a pláště pro dasy z veřejného domu. Hostel zde nebyl, poněvadž SS-mani dobře věděli, co byly skýte varicinu člověku vira v Bona a účast při nejvyšší Obě Zřídili zde však nevěstinec, který představoval úlevu, velkorysost a benevolenci SS vedení k vězňům. Ženy, Haftlingy, také zde

byly okolnostmi přinuceny k prostituci, tímto způsobem vydělávaly navážku. Každá dívka musela přijít za večer 3 návštěv a od jedné návštěvy vybírali 10 Kč, z nichž 30 špf dostala dívka a 1,30 Kč šlo na válečné účely.

Přikazání Boží a církevní byla ideologií Hitlerova nacismu před-
mítem ironie a posměchu. Mění dívka, že i w sp. ložnici, kt. fi byli
oloupeni o píleť svaté víry již doma, Hitlerův nacismus zanechal
bolestné stopy mravních otráven. V některých případech tyto mravní
otřesy byly sto ohrozit i charakter člověka nebo z takového člověka
vytvořit dokonce i mravní nihilistu a naháněho nacistického ďábla
v boji proti Bohu a jeho věřícím.

Po této stránce se mi odhalil satanský systém boje o víru v
celé své nahotě:

1. Nepřítel Boha mluvil nejdříve o modlitbě jako o nesmyslu a
posmíval se jí. Potom přistoupil ke druhému bodu:

2. Vykládá, jak je sladká rozkoš při různých způsobech smilnění
o své první dívce, kterou dostal z pohlavnímu styku s podobně věci
zasměšňující svatost sexu.

Třetí stupeň byl i evidentní:

3. Vymýšlil a rohal se nejvšednějším věcem, jako jest vřelání
bratří Německé Osoby ve spojení s Neposkvrněným Početím Panny Marie,
a podobné.

Tato satanská metoda boje o život podle víry jest známá a je již
ob- znena i v moudrosti našich otců, ku příkladu v Krbenově Kytici -
Svatobní košile. Zlý duch zahodí dívce nejdříve:

1. modlitbu aníšku, potom

2. rážence, dále k Matce Boží, a šli batinami a knalobou pach-
noucí nacistickou kancéřně

3. utrhne křížek /znak víry/, vzal a zahodil a byli exokem tři
sta mil - zkáse veštic.

Kdo se modlí, nemůže pít plným doušky hřích, i když čas
od času do něho upadá, leda, že by se modlil z pověřivého zvyku.

To dobře ví satan. Proto tolik bojuje proti koalici. Proto stve lidstvo ve skonu vědních starostí, aby nemělo čas na Boha. Ztráta duše modlitby je prvním otřesen základů víry a v důsledku toho ohrožením těch hodnot, které činí člověka dítětem Boha.

/Žít je nemo dítě v rodině, tím je člověk bez rozpravu /duše/ a Bohem v církvi./ Proto je těžkým zločincem, pečeným na lidstvu, jestliže je víra odnímána. Sv. Otec Pius XII. srovnal správnou prognosu, když prohlásil, že státy a národy vedené bez Boha, nebo dokonce proti Bohu jsou předurčeny k zániku.

Člověk přichází na svět do společnosti. Otec, matka, dítě - tři lidé a již tvoří společnost.

Chceš vytýkat Ježíši Kristu, že založil společnost, která má vést člověka k Bohu? Touto společností je Církev. Byl to On sám, Ježíš Kristus, který pronesl ona posvátná slova sv. Petrovi: Ty jsi Petr, to je skála a na té skále vzdělám Církev svou a brány pekelné ji ne porazí; a tobě dám klíče království nebeského. Cokoli svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi; posíš ovce mé, posíš beránky mé.

Jako jest jeden Bůh, má být i o Ném jen jedna pravda a tato pravda ti hlásá Církev ustanovená Kristem, která má ve svých biskupech řádné nástupce apoštolů, t.j. takové reprezentanty soci Kristovy a hlásatele věčné Pravdy, kteří mohou dokazati v řetězi věků, že mají posloupnost až od apoštolů. Tato tak zvaná apostoli- cista Církve je jedním z podstatných důkazů pravosti Církve katolické. To dobře ví satan. Proto tolik, v podobě německého nacismu, septil proti katolické Církvi a jejímu nejvyššímu představiteli.

Byla neděle. Vstoupil se rozhlédá blokem 8. v koncentračním táboře Oswietim. Blokovi - německý ložinec s povolením - provádí selekci pomocí lži a podvodu. Oznamuje: "Kdo je starší nad 45 roků a ti, kteří jsou slabí a nemocní, ať se přihlíší, budou zařazeni do komandy, kde budou pouze krotit slepice a králíky." Mezi staršími nad 45 roků byl též jeden slábný, silný 46 letý polský kněz. Hlásí se i on. Blokovi, když vidí tak silného a na pohled zdravého muže, zaváhal. ---

- Povolením? - otekal se

- Katolický kněz. - - -

- Wafen brauchen wir nicht ! /fandáky nepotřebujeme/ - slyšel a poslal ho též mezi krotiče slepic a králíků. Mělišili je na veliké nákladní auto a vše je nikdo nepatřil. -

Nebo:

Co bylo jásota a radosti mezi SS a komisari Gestapa, když nás 12 zehelníků z Nové Říše v noci přivezli na Gestapo do Brna. Vedli nás v skovcích přímo do zasedací síně stanného soudu:

- Pfašeni! Flandáci - všechno flandáci!

Á, už je to zde! Konečně! ---

Konečně se tím neuvěřeně počne - - - a jiné podobné poznámky jsme slyšeli, z nichž přímo orlela ďábelská nenávisť vůči Církvi, a jejím kněžím. Toužili po civilní otevřenosti boje a pronásledování.

Bylo to přece něco tak eumorfického; vždyť sotva usiluje o boj proti Církvi Kristově od samého prapočátku. Všude, kde ve společnosti je prozrazován jeho progres, tento boj vyvstává! Proč by řekl Ježíš Kristus sv. Petrovi o své Církvi: - a brány pekla se jí nepřemohou, - kdyby toto peklo nešlo bojovat proti ní?

Církev - svetské tělo Kristovo.

Láska bruce Ježíšova osobila perlami ctností lidskou duši, kterou chce Ježíš k sobě přivábit, ba a kterou chce věčně žít. Aby naše duše rostla v lásku, Lásku sama se jí dala za jektu v Eucharistii. Aby mohla nabídnout tuto lásku každému jedinci lidské společnosti, láska Kristova ustanovila Církev. Láska našich předků osvětlila tuto Církev, jak jen mohla a dovedla.

Ze náuky a přílihné lásky, čistěji a nesprávného chápání Kristova ducha se ni navěšili zlého mnoho, není její vinou; avšak v dějinách můžeš spatřit Církev Kristovu jakou by ji dnes chtěli někteří vidět: otrávenou, zplivenu, zneuctěnou, strážněnou, bez rochu, sbročenou krví, potem, prachem a slinami.

Popelkou by ji mnozí lidé chtěli vidět. Avšak jáci lidé? Lidé bez zájmu, kteří ani o sobě říkají, že ji neznají a ani poznat nechtějí, že je nesprávná . . . S jakou nenávistí o ní mluví! Ba chtěli by ji připravit naprostou záhoubu. - Co to pomluv nejbližšího druhu! Jak zvoličeny byly a chyby jejich představitelů! Tito lidé jdou se svou bláznivou slepou, hubití nenávistí ke všemu, a co ho vane řád. Nic jiného neznají.

Chceš-li však něco poznat, musíš mít o to alespoň zájem a chceš-li něco dobře poznat, musíš se k věci přiblížit nejen se zájmem, ale i s určitou láskou k věci. Dále: nesmíš pozorovat věc ve stínu pomluv a znečištění, ale ve objekt. pravdy. A té se Církev Kristova nebaží. Nezapomeň, že jenom láska lásku osvětlí. Bůh jest láska a Církev zosobitelka a roznášatelka Jeho Lásky.

Jedním z nejmocnějších důkazů pravosti Církve i poslání Kristova evangelia jest stálý boj pekla proti ní, jak to předpověděl Božský Zpovědník ve své řeči na rozloučenou: Jestliže svět vás nenávidí, vězte, že ano nenáviděl prve nežli vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval, co jeho jest; poněvadž však ze světa nejste, nýbrž já jsem vás vyvolil ze světa, proto vás svět nenávidí... Jestli ano pronásledovali, i vás budou pronásledovati... Ale toto všechno učiní vám pro jméno mé, poněvadž poznali toho, jenž ano poslal. Kdo nenávidí mne, nenávidí i Otce mého. - Kdybych byl učinil mezi nimi skutky, kterých nikdo jiný nečinil, třeba by neměli; avšak oni je i viděli a /přece/ nenáviděli jak mne, tak Otce mého. Ale to se dělá a děje, aby se splnilo slovo, kteréž jest napsáno v zákoně jejich: nenáviděli mne bez příčiny. /Jan 15, 18-25/.

Toto sluvil jsem vám, abyste se neohrožili. /t.j. abyste neřekli: Jak to může Bůh trpět, jak se může na to dívat?/ Ze synagog vyloží vás, ano přichází hodina, že každý, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím Bohu slouží, a to vám učiní, poněvadž nepoznali Otce ani mne. /Jan 16, 1-3/

Poslední věta této řeči na rozloučenou zní:

Na světě budete mít souzení, avšak převezmete, já jsem přemohl svět. /Jan 16, 33/.

TABLE .

- Rychle vstaňte, obléct se a pojďte s námi! -

- Kam? -

- Htate se a selžete! -

- Pro Boha, kam má jít? - Já ho nedám! - zoufale pláče a lomí rukama manželka.

- Jen rychle, rychle - nic neplaťte, jen něco podepíše a vrátí se vám. -

Odešli - - -

Vrátí se vám... zněla duší manželky, avšak tato jediná touha v naději: vrátí se ... se denně vracela, prosila myslí, sevřela brice, zalomcovala člověkem.

Ano, vrátí se... kdy? ... den po dni mjel, jistě naděje uhasínala. Což možno věřit SS - synům satana? Satan je otcem lži. On první spáchal zločin na dítětech Božích - našich prarodičích. Obelhál je krásnými slibem, že budou jako Bůh, a svedl je k první revoltě proti Bohu - k prvnímu hříchu.

V nitru hrýzlo svědomí. Kolikrát jej už oklamala! Kolikrát jej jej obelhala, kolikrát jej už byla onad i nevěrná - - -

Přišly Vánoce. Štěrý večer. Zavazní polta. Ústní oznámení musela. Přijalo-li si manželka urnu, ať pošle peníze přiloženou slíbenkou. - - -

Ano, vše naděje!

Vrátí se vám! Vrátil se v urně. Od /synů/ satana nebylo lze nic jiného očekávat; vždyť lžou, a pro vzlet naděje ve vyšší pomoc byla srdla duše příliš zastřížena dřívějšími nevěrnostmi. Nastává chvilka bolestné očisty. Zvolna vyrůstává nová naděje na zhlédnou na věčnosti...

Sladit-li večerem svoji nářil v člověka, zhlis se bolest-
ě, ale bleskolev, kde opifa se o Jahvovo rúh!

"Máte zapomenout na své dítě žena, máte být bez citu a plocem své krve? Byl i ona zapomenla, já, Bůh, to nezapomenu. Na své ruce jsem si tě pnanasnal. /Is. 49., 15-16/"

Naděje sv ta je ozářena paprsky milosti a zaleckne se v řadu nadpřirozené krásy ona božské ctivosti, jejíž kořeny táví hluboko. Nemá se vyvrátit ani svět, ani ďábel. Představ naděje je Bůh sám - a Bůh nikdy nespustí v žádné situaci ty, kteří ho milují. Jako Bůh Otec poslal i svého Božského Syna

na hoře Olivové anděla posily ve chvíli tak hrozně, tak posilá anděla posily svým věrným, byli byli někdy. Kdo se cítí spravedlnosti vyvěrající z živé víry, autority Boží, byl jistě i opravdovou nadějí, že i když Bůh dopustí, že nepustí. Boží milý malou si ne pamalu, ale jistě! Žadne zlo, žádný hřích neexistuje již zde na zemi bez trestu. Každé zlo, každý hřích existuje již zde na zemi bez trestu. Každé zlo, každý hřích existuje již zde na zemi bez trestu. Každé zlo, každý hřích existuje již zde na zemi bez trestu. Tím více jeinou na věčnosti!

Z těchto zářad vyvěral nesmírný optimismus kněze Ura Korberta Hrachovského, který svým spolevním stáde vládal nadějí na brzké vítěství pravdy a dobra nad lží a zlem nacismu. I když sám byl zavražděn 12. ledna 1943 v koncentračním táboře v Osvietimě, přece jen posilou naděje zachránil nejednoho spolevně před zoufalstvím.

V předstě kurti a v naději ~~slavěná~~ na blazenou věčnost zpíval cestou do koncentračního táboře Osvietimského spolubratr, mladý kněz Jiří Nevrlík, píseň: Ježíši, z Tobě duše má chvata ... Zabili ho tak se měsíc nato, 25. února 1943.

Nadějí na věčnost se sílil v nejistotějším poměření a potupě v koncentračním táboře v Osvietimě opat Pavel Soulek, který tam vysílením 20. ledna 1943 zemřel.

O vánocích 1942 na přání SSmana zpíval svým staročeským hlasem 72 letý rade Zikmund Záhřický v brněnských Kounicových kolečkách píseň: Zpívá tu Matička... Píseň mluví o Ježíši o Jeho blízkých utrpeních. Za několik dní na to je zavražděn dne 20. ledna 1943 v koncentračním táboře osvietimském po brotných utrpeních jako kněz Církve Kristovy a jako dobrý Čech - vlastenec. Ztratil vše, nic n měl, jen naděje mu zůstala, která jej i v jeho stáří a utrpení sílila.

Celeživotní nadějí v mocnou přilnavu a trnu Božího byly u pana převora Vavřince Novotného svate duše v očiecti. Mělylo kázání, aby na ně pan převor Vavřinec nevzpomněl. Několik dní před svojí smrtí mi v koncentračním táboře Osvietimském předpověděl svojí smrti pln pevné naděje, že slavnost Sviťování Panny Marie bude slaviti již doma. Prý mu to vnukly dušicky z očiecti, že nč se modlil. Jeho naděje byla splněna. Zavraždili ho 27. ledna 1943 a slavnost vstřívání Panny Marie jistě již slavil doma - v nebi.

Na druhé straně byl strašný li ot lidí bez naděje. Stravň postizismus hloďal na jejich duchu, po-luxoval důvěru, oslaboval

/ Z dopisu Jaroslava Lebedy mantelce a dítěti po odsouzení k smrti. /

Moje nejdražší,

----- prosím, zůstaň statečná a klidná a krásná, jakou jsem Tě spatřil včera. Věř, že vše, co se stalo, děje se s vůle Nejvyššího Dobra. Věř, kde je pramen Zdraví, Síly a Čistoty. Žiješ jako matka Janová. V tom není smutku, právě tak jako v každé smrti je nejvyšší dovršení. Ty život. - - - Měj čistý srak, pozorň sluch. Vše, co se děje v našem životě, je pouze čas, ale my, kteří žijeme v Bohu, jsme terpve život. --- Jdu na světlem, žiji v Bohu. - - - Věřím, že se s Vámi setkám ve věčné lásce a to mě nekonečně silí.

Váš.

/ Z dopisu Františka Řenaka mantelce a dětem s celý smrti. /

Drahá ženo a děti!

- - - - - buďte i nadále stateční, přájínejte vše z ruky Boží, Pán, který dává dobré i zlé, i nadále sám Vám bude pomáhat a Vás posilovat ve Vašem říštim životě. Děti vychovej tak, aby byli důrjní dítkami Božími, a já lituji, toho, že jsem dříve sám o to nedbal. Často při té velké lásce, kterou k nám měl náš Pán, jsme od Něho odcházeli a hleděli si svých věcí. Nevěděli jsme si té lásky Boží, a proto Vás prosím, zafixte si ten příšší život tak, aby Pán náš měl z Vás radost. Blaženko i Haničko, já vím, že jete hodné a rozumné děti, proto poslouchajte maminku, tak, jak jte poslouchaly, když jsem já byl doma. Mějte se rádi vesolak, mějte rádi maminku a tak budete šťastni ve světě a Pán Ježíš Vás bude mít také rád a dobře se Vám povede. To je moje jediné přání, abyste byli šťastni a věični spokojeni.

Drahá Anđi, nezavazuj Tě k ničemu, ale prosím Tebe, hled, aby děti měly radostné číatví a byly šťastné. Věřím v Tebe, že to dokážeš a opře-li se o Pána Ježíše, jisté se +i dobře ve všem povede. Pamataj, že i Ty budeš částí potet se svého života, a proto aledej u Pána posilu a pomoc a se vším jdi k Němu. - - -

Zatím končím a preji Vám všem hojnost Božího požehnání a abyste byli šťastni. Dětem i Tobě posílám po puss.

Milovan, líba Vás Váš

teřka.

/ Z posledního dopisu Dr. Richarda Machy manželce./

Moje zlatá Liduško!

Poslední mě paení ke odchodu, prozatím na rozloučenou, ale věřím ve shledání tam. Veliké lasky končívají jako ta naše. Vím, že Tebe a všechny, kteří mě znali, tím raním a to mnohdy nejvíce. Mám jsem klidný jako vždy. Smrt je tak prostá jako život, ale moje duše je nesmrtelná, bude žít v tom, co tu zanechávám, ve Vašich vzpomínkách. Byl a jsem hlásatelem pravdy, jsem takový jsem smrtelný, ale pravda je nesmrtelná, tu nikdo zabít nemůže a na konec z vítězí, Právda vítězí! Ve vzpomínkách jsem prožil celý svůj život, přečetl jsem nejkrásnější dopisy, a se vzpomínkou na Tebe, Liduško moje, odejdu do nenávratna a budu na Tebe čekat, až mi Tě Bůh vrátí. Ale ty musíš žít, pro Bírka, pro dobré lidi, pro vzpomínku na mě, pro pravdu a dobro. - - -

/Z posledního dopisu manželů Bartošových a připraven celý smrti./

Moje drahé děti!

Jdu na konec cesty a posílám Vám své pozdravení. Bůh Vás opatruj na všech cestách Vašich. Pozdravuji všechny, Vás a přátele a známé i malý drahý Rožmital. - - - Přeji všem štěstí a odpuštění, jestli jsem komu ublížila, jakož i se odpouštím všem. - - - Moje děti, ať Vás Bůh ochrání na všech cestách, snad i mně bude odpouštěno na věčnosti. Když mě Bůh sílí na poslední cestě. Až budu mrtva, neplaťte, zde jsem prožila mnoho krásy. Váš naposlední líbá Vaše nešťastná matka. - - - Popel sežpujte.

Moje drahé děti!

V posledních chvílích našeho života Váš všechny v duchu pozdravujeme a vroucně líbáme. Prosíme Vás pro Boha, abyste vždy a ve všem se v lásce a srozumění porovnávaly a se upřímně milovaly. My odcházíme do neznáma. - - - Zašlete nám vaši skrušinu apod ve svých modlitbách za spásu našich duší. - - - Bohem navždy věčnými muži drazí! - - -

Petr Bartoš.

Všichni jsme byli zajedno; takhle to žítat nemáme. Jen kdy bude konec? Proto každá, sebemenší zprávička, která skýtala naději na jeho urychlení byla vítězí vzrušením a přinesla více radosti nežli nevía jaká benevolence ze strany našich dozorců. I "latriny" /vymyšlené zprávy na hromadných kolesech/ plnily zde své dobré poslání.

Blok č. 11 v Oswietimi představoval dvojí cestu života a dvojí naději:

Cestu k svobodě a cestu na smrt.

V prvním poschoří tohoto bloku byla umístěna karanténa pro ty, kteří byli propouštěni na svobodu nebo byli přeloženi jinam.

V přízemích a sklepeních byla táborová věznice. Zde vítězína uvězněných čekala na den popravy. Pro ty v poschoří ještě snad stála naděje lidská, ale ty ubohé ve sklepních kobkách bez světla a bez výhledu na venek - čekajících na svoji poslední hodinku života, pro ty byla naděje lidská jen pouhou iluzí. Čekali na smrt. - - -

Kde má naplnění tato poslední duše žítí? - - -

Kdybyste tak mohli vidět do nitra těchto kandidátů a kandidátek smrti! Šťasten ten, jehož životní nadějí byl Bůh. Takový člověk v této chvíli byl andělem i pro ty druhé, ubohé, z jejichž srdcí byla vytržena milost svaté víry i naděje bez jak koliv naděje.

Bylo to v Buchenwaldě, kdy jednoho večera naše "výzvědná služba" donesla zpráva, že zítra ráno 12 mladých mužů Intelligence Service bude povoláno místním rozkazem k bráně ke štítu č. 3. Viděli jsme, že to znamená pro ně smrt. Co činit? Štok na dráty? Vše velmi dobře hlídáno, hlavně salometa stály připraveny chrlít olovo - jednoduše jako hrůzové ze vše svobody. Byla to strážná noc. Byli jsme se ním. Kdo? Několik věrných kamarádů a my kněží. Co síly jim tá noc poskytlá živa důvěra v Boha a vědomí, že umírají za vše spravedlivou, neochu popsat. Potom několik posledních vzduchů rodinám, rodinám ... ani v jednom nebylo nic zvláštního. Na druhý den šli statečně na popravu. Byli postříleni a jejich poslední slova patřila Bohu, vlasti a svobodě.

Byli i takoví mezi námi, jak jsem se zažil, kteří brali den, jak přišel. Šťastí jim přálo a snažili se vždy všechno tak zařadit, aby si mohli vybrat a dvojího zla to menší. Bylo-li to na

žer dražšího, to bylo lidské. Těšili se jen naději lidskou na pomoc, ale pro ně zatím existovala jen одна skutečnost. Byli to poněkud praktičtí materialisté. Část jich věřila v Boha, část ne. Ti, kteří nevěřili v Boha, divili se tomu, kteří se modlili a trpělivě nesli břímě dne.

Důstojnému pánu Štěpánovi řekl jeden takový spoluvězeň: "Ty seš hloupý, pořád se jen modlíš a co z toho máš? Počkej, to b' deš koukat, až poznáš, že po smrti nic není." P. Štěpán mu na to řekl: "Když nic není, tož koukat nebudu; ale ty budeš koukat, až poznáš, že po smrti něco je, a že je paklo i nebe...."

Naděje takových lidí spočívala pouze ve zprávách z front, a byly-li tyto špatné, nebylo a nímá čí. Dovedli byti potom i krajně nevrli nebo se jich zaochoval ponurý pesimismus., kterým vytvářeli nepříjemnou atmosféru kolem sebe.

Duk valice se lišila taková naděje od naděje těch lidí, kteří žili ve vězení, že bez vůle Boží nebo jeho dopustění se jim nemůže stát nic zlého, jak se píše v Řádu 20, 4... nebojím se zlého, neboť ty jsi se mnou, když Tvůj a můj Tvá. ty jsou potě-
chou mou. - - -

Smrt? Ne mi čekáme všichni. Zemru? - Nezemru? -
Lhostejno. Jen ať zemru v milosti Boží, včel pro mne smrt znamená bránu do života věčného. "Blessed be art thou, kteří v Pánu umíra-
jí, na té chvíli. Ano praví Duch svatý, ať odpočinou od svých
ne-máh, neboť skutky jejich jdou s nimi." /Apoc. 14,13./

Zemřítí mučednickou smrtí ve službách P R A V D Y

A L Á N K Y - máš být něco krásnějšího? -----

L A S K A .

Vánoce 1943. - Blíží se půlnoce. Koncentrační tábor spí. Blyskavý třepot hvězd krouží vodu, snih a kláto na střešní Sternsbergu. Všude ticho. Jen chvílemi zaskřupe zmrzlá kaluž pod botou noční táborové hlídky. Na věžích stráž SS čeká netrpělivě na vystřídání alibi u svých kulometů. Reflektor s věže občas vřhne proud světla do tábora nebo na drátěný, elektrinou nabitý plot. Podél stěn bloků z různých stran se plíží několik postav směrem ke krematoriu. Přes ulici vidíš se sihnout stíny těchto mužů. Ještě několik kroků. Medvěd se ohradou c ruce. V dále za stěnou pes. U stěny krematoria je kalda nahých mrtvol. Leží zde kamarádi. Přivezli je z Dory. Stisk kliky. Je otevřeno. Potichu po schodech nahoru, nad sklepní halu plnou mrtvých kamarádů, do kostiárny se schází několik v zřetel na půlnoční mši svatou. Sešel se zde Holanďan s Francouzem, Němec s Polákem, Belgičan s Čechem, Rusůvan a Jugoslávce. Mezi prvními byl Holanďan Jan Robert.

- Máš? -

- Má. -

- Bohu díky! -

- Včera jsem byl v Jeně Strumbarföhreerovi Dr. Dinkovi pro knihy. Spojení na poštu i do kláštera klaplo. -

- A co v bráně, nebyla prohlídka? -

- Byla. Vše však bylo v sanitním kuffiku s označením Infektionsgefährlich /nebezpečné nákazy/. Toho se SS-man bál. -

Zasáli se.

Áno, láska Ježíšova je nakažlivá. Kdo jí Eucharistický Kristus naxazí celý svět! Ihned bude vyloučen ze všech bíd.

3 áctos i klídek mi dává Jan bílý chléb hostí a víno ke mši svatě, které obetaval včera v Jeně a jako infektionsgefährlich propořkoval do tábora.

Je má svatá.

Přinešim Nejvyššího Oběť Ježíše Krista jako Jeho kněz. Tentokrát bez sešních rouch a zlateného nádobí, které na svobodu připravila Svätostinnému Spasiteli láska lianých srdcí. Bez oltářního kamene a ostatky svatých kůstů ikl. Tam dále, pod námi, v Leichenhalle je jich stále hezký počet.

Ježíš Kristus, jeho příchod na svět si připomínáme této noci, - sestupuje i sem do koncentračního tábora mezi nás, právě tak jako někde v nádherně vyzdobené, Bohu důstojné katedrále, kde se doprovodem varhan a orchestru pěji Dory Spasiteli náctinně a

jásavé Gloria. - Ježíš, vězeň svatosti naší, nám
sde ne, že rozumí, On jediný je n ěi posilou, naší útěchou, naší
láskou - On je nám věrn.

Je svatá noc. Těchá noc. Ježíš sestoupil i zde mezi nás.
Vzpomínka na domov letí snůžnými pláňmi. - Doma též jsou na půl-
noční naši svatě a vzpomínají na nás. Jsme spjati s našimi drahými
společnými modlitbou k Tobě, který řídí všechny světy a Jehož naro-
zení dnes oslavujeme. Doma pěji: - Narodil se Kristus Pán, veselme
se.... nám, nám narodil se. - Nám zde v koncentračním táboře též.
Pro nás všude též ustanovil Ježíš Kristus Nejvyšší Svátost Oltář-
ní. Nacisté nerozumí vůbec pojmu slova l á s k a , a proto nemají
ani porozumění pro Eucharistického Krista.

Co síly jsem naderpali za tu chvíli, se nedá popsat.
Všichni jsme se cítili sobě tak blízcí, všichni jsme byli skutečný-
mi bratry v Kristu. Všichni jsme přijali téhož Eucharistického
Krista do svých srdcí, všichni svorně, vedle sebe, bez rozdílu ná-
rodnosti nebo stavu.

V té chvíli mi vyvstalo jasné heslo světového eucharistic-
kého kongresu v Budapešti: - Eucharistie - poutě lásky! - Ano,
poutě lásky nejen s Bohem, ale i mezi národy. Pomyslel jsem si,
kdyby, po dobré svatě zpovědi, s čistým srdcem přilekli svorně
vedle sebe ke stolu Páně a všichni s touž opravdovostí přijali
Svátostného Spasitele, již dávno by bylo po válce a slunce štěstí,
blahobyt i Boho pozhánání by se snělo na celý svět. - Pýcha
však zaslepila na tolik lidskou mysl, že ve sloteli "osvěty a pokro-
ku", na anušení protestu světovému eucharistickému kongresu
v Budapešti, zvalové německý nacismus svůj kongres, při němž
byla spíše dos nejhrůznější blasfemie v dějinách křesťanství -/
křesťanské kultury světa. Vůdce německého nacistického rasismu Rosen-
berger dal do zvláštní nádobky krev své gerádské rasy a tuto nádobku
zasadil do monstrance, která se bláhle fanfár a vřeskotu přitěd
byla nasazena ulicemi města. Novopohanským nacismem ošlen lid se
klaněl symbolu své rasy, který soudaně měl reprezentovat nejvyšší
pojem kultu a autority nového světa. Běda, kdo by se tomuto novo-
pohanckému bohu německé rasy vzepel a ho neuznal.

Děh křesťanské Evropy jest však láska ke všem lidem,
všech ras a všech národů, proto nemá místa v novopohanckém Německu.

Chápali jsme, proč v koncentračním tábořech byl zakázán veškerý náboženský kult pod tak přísnými sankcemi - dokonce i pod trestem smrti a proč s takovou horlivostí bylo odstraňováno vše, co by jen svým vzhledem připomínalo svěcenku na Boha.

Láska jest však vynalézavá a neleká se překážek ani hrozby smrti. Na tyto vánoce nezapomene z nás nikdo.

Vánoční zpěv andělů: - Sláva na výsočtech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle - obsahuje hlubokou pravdu smyslu lidského žití. Bohužel, té dobré vůle je tak málo. Na svět přišla láska. Do vlastního přišel a vlastní ho nepřijali. Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozemného dal, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. /Jan 3,16./ Proč lidstvo ochabla tolik ve svaté víře v Boha? Nyní nemůžeme věřit ani člověk člověku. Bůh je láska. Lidé nevzdávající Bohu čest ani chválu, které toliko Jemu náleží, a proto také tolik ochabují v lásce. Jeník zpívá v předání nevěstě o své Mařence arii: "Jak možno věřit, že bych já prodal svou Mařenku, "refrénem: - Vždyť jenom láska lásku ocení, jenom lásku lásku ocení. - Odtud vysvětlení celé tragédie lidstva. Lidstvo samo na sebe upletlo živý bič války!

Bůh je láska. A lidstvo ve své láce k Bohu tolik ochablo, až se dalo svést do tenzi satanské nenávisti. Jen tehdy pochopíme a porozumíme lásce Boží, až se přiblížíme ke Kristu a detou a láskou. Milujes-li Ježíše, potom mu i věříš; potom i věříš Jeho slova při poslední večeři, když vzal do svých rukou chléb, roztlačil, lámal a řekl: "Vezměte a jezte, toto jest tělo mé, které se za vás vydává /Mat. 26,26./

Tak málo mluvit jen SynBoží. Jestliže tomu nevěříš, považujes Ježíše za lháře, odcházíš se suchým neperozuměním Boží lásce, a toutéž nevěrou v srdci, jak se vkradla i do srdce Jidásova, když odešel z večeřadla, aby Ježíše zradil.

Jidáš vlastně žil ve a do srdci tuto nevěru již delší dobu, a to od chvíle Ježíšova kázání v Kafarnaum:

"Vpravdě, vpravdě pravím vám: Hledáte zna na proto, že jste viděli divy, ale že jste jedli z chleba a nasýtili se. Pronejte nikoliv o pokrm pomíjející, nýbrž o pokrm, který zůstává k životu věčnému, který vám dá Syn člověka; neboť toto potvrdil Otec, Bůh." I řekli mu: "Co máme činiti, abychom konali díla Boží?" Ježíš jim odpověděl: "To jest dílo Boží, abyste věřili v toho, jehož od počal." Tu mu řekli: "Které znamení tedy činíš ty, abychom

je viděli a tobě věřili? Co konáš? Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož jest psáno: Chléb s nebe dal jim k jídlu. "Tedy řekl jim Ježíš: "Vpravdě, vpravdě pravím vám: Nikoliv Mojžíš dal vám chléb s nebe, nýbrž Otec můj dává pravý chléb s nebe. Neboť chléb Boží jest ten, který sestupuje s nebe a dává život světu." I řekl mu žid: "Pane, pověď nám davej chléb ten." A Ježíš jim řekl: "Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nebude lačnět, a kdo ~~mne~~ - věří ve mne, nebude žízniť nikdy. Avšak řekl jsem vám, že jste mne i viděli, ale nevěříte. Věcko, co mi dává Otec, přijde ke mně a toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhnu ven, neboť jsem sestoupil s nebe, nikoliv abych činil vůli svou, nýbrž vůli toho, jenž mě poslal. Toto pak jest vůle toho, jenž mě poslal, /Otec/, abych neztratil nic z toho, co mi dal, nýbrž abych to vzkřísil v den poslední. Neboť to jest vůle Otce máho, /který mě poslal/, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já ho vzkřísím v den poslední." I reptali židé na něho, že řekl: Já jsem chléb, který s nebe sestoupil, a praviť: "Není-li to Ježíš, syn Josefov, jehož ~~Ježíš-tedy-já~~ - jehož otce i matka známe? Kterak tedy řavi: S nebe jsem sestoupil." Ježíš tedy jim odpovídal: "Nereptejte vesolek. Nikdo nemůže přijíti ke mně, nepřítelne-li ho Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v den poslední. Je psáno v proroctích: A budou všichni poučováni od Boha. Každý, kdo uslyšel od Otce a se naučil, přitáhne se ke mně. Nepravím tím, že by kdo viděl Otce, leč jen ten, jenž jest od Boha, ten viděl Otce. Vpravdě, vpravdě pravím vám: Kdo věří ve mne, má život věčný. Já jsem chléb života. Otcové naši jedli na poušti mannu a zemřeli. To jest chléb s nebe sestupující, aby, jí-li kdo s něho, nezemřel. Já jsem chléb živý, jenž s nebe sestoupil. Kdo-li kdo jísti z chleba toho, živ bude na věky. A chléb, který já dám, tělo mé jest, /které dám/ za život světa."

Tu hádali se židé vesolek: "Kterak může tento dáti nám tělo své k jídlu?" Proto řekl jim Ježíš: "Vpravdě, vpravdě pravím vám: Nebudete-li jísti tělo Syna člověka a píti jeho krev, nebudete mítí v sobě života. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v den poslední. Neboť tělo mé vpravdě jest pokrm a krev má vpravdě jest nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já živ jsem skrze Otce, tak i ten, kdo jí mne, živ bude skrze mne. Toto jest chléb, jenž s nebe sestoupil, ne jako otcové /vaši/ jedli mannu a zemřeli. Kdo jí chléb tento, živ bude na věky." To pověděl, a již učil synagoga v Kafarnaum. Tu mnozí z učedníků jeho uslyševše to řekli:

"Tvrdíš je ta řeč; kdo ji máš poslouchat? " Ale Ježíš všem sám u sebe, se učedníci jeho na to reptají, řekl jim: "To vás pohor-
ňuje? Co tedy, ně sáíte Syna člověka, jak vstupuje tam, kde byl
dříve? Such je to, jež oživuje, tělo ic neprospívá; ta slova
však, která jsem já sluvil vám, jsou duch a život. Ale jsou někte-
ří mezi vámi, kteří nevěří." Věděl totiž Ježíš od počátku, kdo
jsou nevěřící, a kdo je ten, jenž ho zradí. I pravil: "Proto jsem
vám pravil, že niko nemůže přijít ke mně, není-li mu dáno od Otce
/mého/." Od té doby mnozí z učedníků jeho odešli spát a necho-
dili již s ním. Ráno tedy ze dvacíti: "Chcete i vy odejít?" "Šimon
Petr mu odpov děl: "Pane, ke komu půjdu? Ty máš slova života
věčného, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi Mesias, Syn Boží."
Odpověděl jim Je íš: "Zdali nevyvolil jsem vás dvacet? A jeden
z vás je ďábel." Pravil to o Jidášovi, synu Šimona Iškariotského;
neboť to byl ten, jenž ho měl zradit, ač byl jedním ze dvacíti. -

Ano, k víře je třeba pokory sv. Petra, neboť Bůh se
pyšným lidem protivi, ale pokorným dává svou milost. Ježíšova slova
byla pro Jidášovu pychu nepřijatelná. Jeho srdce střílelo penězi
a mamonu. To mohl nahmatat, v nich viděl předmět své víry a těšil
se naději. Je bude ministrem financí a obchodu v Ježíšově království.
Když spravuje finance apoštolů, peníze a věnoval Jidáš i celou svou
lásku. Proto také posetěl sp lu i se zradnými penězi stratil Jidáš
víru v záchranu, pozbyl naději v Boží milosrdenství a lásku k živo-
tu - šel a oběsil se.

Když svatí apoštolé přijali Tělo a krev Páně, dává jim
Ježíš Kristus vznešený r šek: To čiňte na mou památku. /Luk. 22,19/

Od té chvíle se slaví tato přelíslá, smírná Oběť Ježíše
Krista ve mši svatě všude na celém světě až do skonání světa.

- Tak jsme slavili i my mši svatou o v nocih 1943 v kon-
centračním táboře Buchenwaldě, které se otom opřetovala, kdykoliv
jeme potřebovali Svátostný Chléb.

Při každé mši svaté jsem totiž konsekroval větší počet
šálků, které otom v kasetích nebo obělních byly rozdány dalším
kněžím přítomným v táboře. Tito rozdávali Svátostného Spasitele
v kruhu svých spoluvězňů. Dělo se to jako v dobách katekumb. Nej-
světější Tělo Páně bylo odáváno na ruku, aby to neposazovali
druzí spoluvězňové, terí byli protinásobenského ovyšlení. V době
světého nebezpečí bylo svěreno "Sanctissimum" do dochovy laikům,

kteří je potom rozdávali i svým kamarádům.

Jak nás silil Svátostný Spasitel! Zrak se zaleskl radostí a po tváři skanula slza štěstí a vědomí, že máme Svátostného Ježíše Krista mezi sebou. Vždyť Eucharistický Ježíš byl pro nás chlebem nebeského domova! Jako jsme líbávali a s láskou pojídali každý drobet chleba, který nám upekly a z drobného domova do vězení poslaly zlaté ruce maminky - a byl to chléb vzdejší. - tím větší radostí, blahem i štěstím byla naplněna naše mysl, a vědomí, že nezemřeme bez posily na cestu do věčnosti. Bylo jich mnoho, kterým se smíralo lehčeji po tavném přijetí Svátostného Spasitele.

Chléb z domova nás silil trojnásobně: jednak jako pokrm, jednak jako chléb z domova a konečně dar drahé maminky. Taktéž Svátostný Spasitel byl pro nás v koncentračním táboře nejen silicím pokračováním duše v boji proti zlu, darem našeho nebeského domova a Ježíšovy lásky, ale On nás posvědčoval, naši víru zpevňoval, naději silil a lásku rozplaměňoval. Vždyť v něm je věčný život naší duše, On je její cestou, její spásou - jejím věm.

Stalo se však tak, že Jan nechtěl ven. Kterak obstarat naši víno a hostie potřebné ke naší svatě? Napíši domů rodičům. Ale jak? Dopisy byly cenzurovány. Psávali jsme totiž jednou za měsíc, a to v řadě německé a bylo nebezpečí, že cenzor, přijde-li na něco nejistého, dopis roztrhne a zahodí nebo vrátí. Při uvážení jsem přece jen napsal: Drazí rodiče, pošlete mi ten tenký bílý zářavotní chléb doktora Žárka, a to, co k němu patří. Pan Dr. Žárek byl kněz z našeho řádu v souse s vězňáky v Biele a Litvle. A tak se naši dostipili, že chci hostie a víno. Ještě jsem si o to psal pod rouškou tajemství, ale šli oba do belického táb, ab, a to na první pohled nezpozorovalo. Tak si rodiče se sestrou posílali hostie v každém drobnobalíčku. Měl jsem štěstí, nebo to již bylo řízením Boha, že kontrola mi přišla na hostie jen jednoráz, ale tehdy jsem se vynulvil: - Vidíte, naši se domnívají, že zde mohou aložit naši svatou. - Tak to tehdy prošlo docela hladce.

Ještě vás snad bude zajímat, kde jsem vzal miska a ostatní a ostatní potřebné věci ke naší svatě. Přítel Lojze Neumann mi dal miska v němž chýbělo jen několik listů s první quadragesimay.

Vzal jej u holice, který ho doberžel na cítění bítvy. Kamarád na pathologii udělal ze skla kulíček. Nevěděl však k čemu ho chci užívat. Napsal naň "Pepík" /moje křestní jméno/. Z hygienického institutu jsem obstaral skleněnou patenu a kulíček přidržel ušil z jedné strany kořile kamarád Jarka Voštek z Prahy. Jiný český kamarád udělal z hrubého dřeva ciborium ve formě knižní kasety a na ni namaloval srdce, poraněné ostnatým drátem, jakožto křav zalévá květ, rostoucí za tímto drátem. Obrázek znázorňuje lásku Eucharistického Srdce Ježíšova, kterou se sílí politický vězeň ze drátů koncentračního. O něco později jeden polský kamarád udělal také táborové ciborium, rovněž v podobě kasety do náprsní kapsy z Goethova du u a na víko plasticky znázornil elektrický plot koncentračního se síťovací budkou a Božským srdcem v levém rohu, které svojí láskou sítí bolesti a dodává jasu duši vězně. Nápis vycházející v paprscích z tohoto srdce směřuje do tábora, označuje starokřesťanskou zkratku Božského Spasitele ICHTHYS. Z koncentračního tábora je dávana Srdci Ježíšovu láska a směr. /Cordi Jesu Amor et Reparatio!/. Na vnitřní straně této kasety namaloval ruský kamarád podle obrazu Leonarda da Vinciho hlavu Ježíše Krista.

Toto vše tvořilo náš inventář ke sloužení máje svatého.

Jednou jsem sloužil máji svatou i na herní posteli "trojáku" v leže, abych nebyl viděn. Obětí dary jsem sáryval pod levou rukou, o kterou jsem byl opřen. Tehdy měl jít velký transport spoluvězňů na komando ke Kolínu a Bochumu kde bylo tehdy časté bombardování. Boji chtěli být na možnou smrt připraveni.

Ach ano! Jak veliké a vznešené jest tajemství lásky. Eucharistického Ježíše! Zde platí heslo: Lásko ze láskou! Není krásnější chvíle v životě než ona chvíle, kdy duše valí se k výšším, aby u zdroje veškeré lásky načerpala síly i pro lásku k bližnímu.

Zde je příklad z koncentračního tábora v Osvietimi:

Zakladatel a apoštol mariánské organizace M.I. /Militia Immaculatae/ v Polsce "Rytíři Neposkvrněné," Maksymilián Maria Kolbe se dostal do spárů gestapa. Po útrapách ve vězení přišel do koncentračního tábora v Osvietimi, kde byl přidělen, jakožto byl kněz, pod vrubečnou ruku zločince z povolání "krvavého kápy" Krotta, aby ho Krott "vykončil". Kápo však Maksymiliána "pouze" těžce zranil. Kněz se ještě vzpamatoval a uzdravil.

Jednoho dne z bloku 12. utekl vězeň. Celý tábor stál opel po celý den. Na druhý den blok 12. stál opět celý den. K večeru, když se komanda vracelo do tábora, za nastoupením desetiletým 12. bloku byla již hromada umrtvých, kteří klesali do únavy, slabosti-

zde, nebo byli dovedeni do sborů SS porazeni. Ze tmu kostelů

jako veliké oči smrti vrzely proudy světla na živé i mrtvé samotné reflektory. Komanda, jak přicházela, tak se ihned řadila k vedernímu apelu. "Blokovi" odavzdali početný stav vězňů a všichni v hlubokém mlčení čekali na lagerkomandantův povel: Abrücken.

Avšak stále nic. Tu ze skupiny důstojníků SS vystupuje sám komandant Fritsch. K němu se připojuje Rapportführer Palitsch a ještě několik SS-manů. V každém pohybu, v každém kroku se arci vtělená pýcha. Tisíce očí je pozoruje v bezmocné chvíli, tisíce prsou svírá jakási tíha, tisíce srdcí se chvěje v úzkostech a strachu.

To vše dobře ví lagerkomandant a působí mu to rozkoš. Vždyť je pánem života a smrti těchto otroků. Se sadistickou rozkoší se píše pohledem na nehybné vyrovnané řady potažených koster a svým průběžným krokem míří k bloku 12. Zastavil se. V očích se mu zaleskla satanská vášně. Levou ruku vsunul za pas a úklebkem zacyčel přes zuby: "Jedno ztěžlý vězeň se dosud nenalezl, určí deset vězňů z 12. bloku na smrt hladem v bunkru ... za trest i na výstrahu do budoucna." Potom chvíli prožíval rozkoš účinků svých slov. Cítil, jak mu to dle dobře. Já jsem pán života a smrti. - lichotilo mu jeho pyšné sebevědomí. - Potom se tento pocit satanské pýchy počal měnit ve vášnivou touhu po krvi. Chce vidět svoji kofist, jak se chvěje v bolesti a úzkosti o svůj život. Jaká to nevýslovná rozkoš soci vraždit, divotí se na bezmocně se chvějící oběť a soci odpo- rovat očím, v nichž se odráží celý zápas o život.

Komandant Fritsch přichází k první řadě a posune ruky označuje:

- Ty půjdeš! -

První řada musí postoupit tři kroky dopředu a komandant vztálením prstu ruky za pasem určuje dalšího

- Ty půjdeš! -

Potom hledá ve třetí, čtvrté a dalších řadách. Rapportführer Palitsch ochotně zapisuje čísla označených na smrt.

Fritschova tvář se změnila v masku satana.

- Všichni vybraní vystoupit a seřadit se na konci bloku - ani další rozkaz.

Z řad vychází lidé zlomení, bledí, mladí i staří, dívají se nepřítomným zraky na své kolegy, nechápou, nechtějí rozumět rozkazu, šeptají svatě jména, srdce sotva bije, uvnitř chce vše volat o pomoc, záchranu žití - avšak, - vše je němá, mlčí.

Los padl též na vězně, který stál vedle . Makymylyna.

- Jediní Kriste! - šeptá . - Na smrt hlásem! --- Doma

nne čeká z ná a děti ... Bože, já nechci zemřít! ---

Otec Maksymilián slyší slova souseda. Pohlíží mu do očí a ihned se rozhoduje. Vystupuje z řady a běží přímo ke komandantovi Fritschovi

- Was ist los? - křičí Reportführer a chce otce Maksymiliána vrátit. Kněz však jde přímo ke komandantovi Fritschovi a praví klidně: "Chci jít na smrt za svého kolegu. Prosím, určete mi místo ního."

Všichni napjatě sledují tuto scénu.

- Otec Maksymilián se hlásí dobrovolně na smrt za svého spoluvězně - jde keptem /podzemní správa/ radami vězni.

Komandant mlčí. Coś v něm bojuje. Toto se mu ještě nepříhodilo. Ovládl se, změřil si zrskem otce Maksymiliána a také se chladně.

- Revolení? -

- Katolický kněz -

- Proč chceš jít místo tam toho? -

- Jeho potřebují doma děti a žena. Jen již nikdo. -

Komandant ještě nevěří tomu, co se děje. Divný to člověk ... opasoval se.

- Souhlasím -

Svatý kněz Maksymilián jde za ostatními na konec 12. bloku a jím vykoupený ap luvězeň Frantisek Gajowniczek se vrací na svoje místo

SS-man doprovodil všech deset do podzemního bunkru na smrt hladem. Čím byl kněz - otec Maksymilián pro těch devět po celou dobu střelného umírání hladem! Není třeba popisovat! Zemřel jako vsor hrdinné lásky blíženské s posledními čtyřmi dne 14. srpna 1941 v předvečer svého oblíbeného svátku Nanebevstání Panny Marie. Kanonizační proces již započal. "Nikdo nemá větší lásky, než ten, kdo dal život za bratry své."

Opakem uvedu druhý případ též z koncentračního tábora Oswietim.

Jsou ohlášeny další transporty do plynových komor. Nyní tam stojí nahé ženy a děti. Již jsou připraveny ke ko poli. Každá z nich má malé ušle a ručnik. Dva věci i šatečky svých dětí pešlivě zabalily na hromádku. Mezi nimi je i jedna petená židovka. Ví dobře, že nepůdou do koupele, ale do plynu. K ní se tulí krásná asi čtyřletá holčička. Svoji rozkošnou krásou i milým pohledem b dí pozornost všech. Právě jde kolem Komandoführer krematoria. Matka v bezmocném strachu o život dítěte přímo šílí. Chce křičet, chce plakat - ale nic nepo-

máše. V tom se vrátne s prosbou před kolem jdoucího SS-mana, aby, když již ona mŕtí zemřít, zachránil alespoň její dítě. SS-man ji odkopne se slovy: "Co, ty prokletá Židovko? Já ti ukáži, co bude s tvým děckem - - - Vzal dítě za remeno a nesl do haly krematoria. Nohá matka utíká za ním, objímá mu boty, chce je políbit, avšak odkopnuta krvaví z poraněných ~~ručiček~~ rtů. V hale krematoria dal Kommandoführer otevřítí pec a toto živé, pláčící dítě vrhl před očiima matky do blehajících plamenů.

Tak jedná člověk bez Boha.

- - - Svätý Otec Pius XII. jasné prohlásil: Budoucnost patří těm, kteří milují, nikoliv, kteří nenávidí. /2. června 1947 ve svém projevu kardinálskému sboru./ Nezapomeň, že to byl sám Ježíš Kristus, který vyhlásil do pohanství tak revoluční zákon lásky:

- Mějte vše rádi milovati Boha a bližního svého jako sebe samého. - /Luk. 10, 27./ Na světě pak bude mír.

II. 411.

СЕРДЦЕ ГЛАВНИХ НАІСНІВ . . .

Ú v o d e m .

Jediné a největší slo, na světě ve vlastním slova smyslu, jest hřích. Z něho pramení veškerá bída, zločiny, neštěstí, utrpení, zhouba, zánik, smrt jedinců i národů. Hřích jest vrahem duše, vyvolává revoltu proti Bohu; hřích jest zločinnem, lupičem toho nejkrásnějšího a nejušlechtilejšího v nás. Hřích nás olupuje a přisvobozuje, kradе nám milost boží posvěcující. Hřích zabíjí život Boha v nás, zatemňuje rozum, oslabuje vůli.

Naučili jsme se rozeknávat sedm hlavních hříchů: pycha, lakomství, zillstvo, závist, nestřízlivost, hněv a lenost.

Kolikrát my sami svým jednáním, svým názory a svými hříchy připravujeme půdu pro události, které se potom obrátí proti nám a my se posadíme divíme: Jak se může Bůh na to dívat?!

Podařilo se několik obrátek, jak se tyto hříbky projevovaly ve službách bláznivého Hitlerova nacismu, kde často měl hlavní slovo, a kterak svými sločiny naplnily náruč trestající spravedlnosti Boží, které jsme byli svědky.

Р І С Н А .

- Proč ještě neuspíš? -

- Modlím se. -

Vynesl si židli na chodbu, svolal ještě jednoho SS-mana, sedávajícího v kůliše posadil se na židli, hned poručil si kleknout mezi dveře s rukama, abych se modlil hlasitě.

Modlil jsem se svatý říšence. - - -

SS-man chvíli naslouchal každému opřevratnému křídání, bušícímu na dveře Božího náboženství a byl tím znepokojen. Najednou se zrušil, potom zbledl, nato skočil se židle a zařval

"Vždyť je to pořád stejné!"

"Ano, je to modlí se svatého říšence."

"Dobrá, dnes se modlíš ke svému Bohu, ale zítra budu tvým bohem já a budeš se modlit ke mně." -

Na druhý den ukázal to své božství. O 10. hodině opět tak nečekaně sarachotil klíč ve dveřích, které se pod tlakem boty rozslisly a SS-man s revolverem v ruce opět mezi nimi. Se sadistickou radostí se uklíbil. Nastalo cvičení: Dřepy, vylézání na stůl, pod stůl, na postel, pod postel, pod židli prolézt, na skříň, tam zaspívat, dolů, skoky v dřepu aré ...; facky a kopance při tom bylo těžko počítat... Tak se bavil s radostí komandanta, jehož nesmyslných příkazů muselo být to co nejvíce. Až do té doby.

Sily po takovém hodinovém trýznění úplně vypověděly. Takto strýzněn a skopán zůstal jsem ležet na zemi a SS-man s chrtivým děklováním pyšného triumfátora a s posledním kopancem odešel...

Hle, příjím společenské přehy.

Z přehy prázdné hrůzy Boha a náboženství, církví a bližních.

Tajný dokument Hitlerova z roku 1943, který se našel ve Frankfurtě, mluví o úpravě křesťanství v Německu po konečném vítězství:

Všechna náboženství budou sloužena.

Stát zabaví majetek Církve.

Bible bude vyložena Hitlerovým "Mein Kampf" a bude sloužena národní církvi Reichu.

Křesťanství a ostatní svátosti, včetně svátosti manželství, budou zrušeny a místo křtem bude přijímán každý do této národní společné církve členem přímou věrno ti německému 44- státu.

Každý Velký pátek bude národním dnem mládí.

Manželství bude zavrženo a složením rukou zaveden na knihu "Mein Kampf."

Místo křížů křesťanských bude používáno hákové kříže,
na znamení, že spása přišla proat diktví Hitlera.

Všeobecná národní církev bude pod kontrolou nacistů.

Kníží budou "služebníci a hlasatelé Reichu." -

Takový program mife si etancviti jen vtěloné přeha.

Zájem Reichu se stal celochem veškerého práva, pravdy a
spravedlnosti. V Buchen alš dokonce tato výsostná přámost si
dali nacisté vyryti do dřevěného trazu před vstupní branou do kon-
centračního lágru. Stále tam došlovní: Recht oder Unrecht - mein
Vaterland. - Ať právo si bezprávi - má vlast.

Tento nacistický blus nejlépe dokumentuje výplod přehy,
které se zapjila do služeb r svých hříšných zetod, nešťatících
se ani tčt nejohavnějších zločinů, páchaných pod rouškou státních
zájmů na úkor lidsví a svátých práv člověka.

Leč o tom bylo známo více než dosti a fakto jsou všeobec-
ně známa.

Imos již všichni víme, jak se na Hitlerovi a jeho nacistu
v celé mife vyplnila zoudrost našich předků přeha předešlé pádi
Co však netropí zls než padne, pocítil celý svět.

LAKONETVI

Tento hřích jest velmi činný a nepřichází sám. Jeho pomocníky jsou: podvod, lež, lest, nespravedlnost, zrada, křivé přísahy, křivé udání, nemilosrdnost, satvrzelost srdce atd....

Lakomství je zradou na lidstvu, zneužitím přirozeného práva. Jest upírem hromadění kapitál, který odsává lidstvu jeho životní sílu.

Nespravedlivé rozdělení statků vytvořilo mezi jasnými i národy vzájemnou nedůvěru, která připravila lidstvu mnoho temných chvil.

Bůh vidí vše. Stanovil příkaz lásky zcela jasně. Všechni jsme dítkami Božími, jenže... V náterých srdcích jest Kristus oslavován; v jiných vždy novými a novými hříchy znova tupen, mučen, trýzněn, znova křiven.

Snad dlouho před tím nedal Bůh pocítiti lidstvu tolik svoji moc a sílu jako tenkrát.

Zmatek pojmů a hádání, stále se mňící, byl ovocem odklonu od Boha. Na tisíce lidí podána křivá udání v důsledku lakomství. Tisíce ozavírané, že měli jasně.

Měl bys přijíti na komando "Kanada" v Oswietimi, když se "plnou parou" za d zoru SS pracovalo. Nechápal bys to, co vidíš. Brilantů jako hráchu. Do jedné bedny se dávalo zlato, do jiných platina, dolary, švýcarské franky, anglické libry - všecko celé bedny; každý týden byly odesílány do Berlína.

Byly to věci ponejvíce po zavražděných Židech, které lži a podvodem vlákla SS do plynových komor.

Co to nádherných košic, šatstva, nejcennějšího prádla, hromady obuvi, nejriznějších dražovaných věcí,... to vše procházelo rukama vězňů, sestavených v tzv. komando "Kanada".

Co jim tam v koncentračním táboře mohlo pomoci zlato a brilanty? Toho se člověk nemohl najísti, tím se nemohl posilnit, aby nezahynul příštím dne.

Kolik vězňů bylo povražděno SS-amy jen proto, že měli zlaté zuby. Před každou krmací přicházel v Buchenwaldu do pitevny SS-man a my jsme museli v jeho přítomnosti tahati umrtvlená zlatá zuby. Takto prohlédnuté umrtvlené jsme opatřovali rozítkem. "Zahnartzlich besichtigt". Když to jen trochu šlo, snažili jsme se, aby vytrhaného zlata a čist umrtvlené bylo co nejvíce. Jednou jsme se jasně dověděli, na co toto zlato jest.

Urtvole jednoho maďarského Žida se nam podařilo nechat celou zlatou protězu. V krematoriu dávali vždy do jedné retorty tři umrtvlené, položené na roždě, na jednu. Jakmile vhodili umrtvole on ho člověka na druhé dvi, leva se vyvrátila dozadu a umrtvole se otevřela ústa.

V nářní peci se v nich zaléskalo zlato. To ~~se~~ pozoroval Komandoführer krematoria, přibhl se s revolverem v ruce a řval, že ani odafel jako pas, že sabotují říšskou banku...

A to bydlení! Zvláště bloky byly přepínány vždy novými a novými přístroji. A což na těch blocích, kde byly tzv. boxy, kde se ani neschl ani po sdíli, ani vplněji vydechnouti! Nebyl to i trest se neřešený problém bytové otázky?

V tomto prostředí a se těchto okolností nabývala jiného názoru na pořadí hodnot. Duševní hodnoty se ukázaly nejlepšími a nejcennějšími majetkem. Ten, kdo připevnil své srdce k pomíjejícím hodnotám tohoto světa, zlomen na duchu, těžko odolával dalším ranám svého nového postavení. Zmíral ve veliké duševní bídě a neštěstí. Taková duševní vzpomínka na Boha byla příliš vadělenou.

Bohatou zkušeností oplýval ten, kdo přečkal více transportů. Přišel do tábora, ~~se~~ avlékli tě do naha, ostříhali, vykoupli a vhodili ti košili /třeba lenskou/, špečky, nebru /šaty vězní/, čepici a dřeváky bez šňůrek.

Do čase sis reknal kousek provázku nebo drátku do dřeváků, aby ti držely, potom vátli kus provázku, aby ti nepadaly kalhoty. Později sis obstaral i lžiči, abys nemusel vařenou řepu z misky hltat jen tak dšty. Za nějaký čas sis dokonce u stril nějaký kousek chleba pro ještě horší časy. Obstaral sis pytlík kam jais schovával své bohatství a nosil je při sobě. Pomalu se tvůj nezbytný inventář i zásoba zvětšila...

V tom ses dostal do transportu. Znovu o všechno připraven, začínala opět od počátku.

Kde jsi chtěl hledati náhradu, nemil-lina vyšší mravní oporu v Bohu? Šťasten ten, kdo se dovedl hlouběji dívat na věci a události kolem sebe. Toho nic nepřivedlo z míry.

Lidstvo rpi se svoje hříšky a nečiny je přiznati. Z bolesti těchto vyvstane nový život, v něm bohatství a peníze se stanou prostředkem žití, nikoliv cílem. Vždyť nakonec pomíjí vše, jen život jde dále a dále ...

Jaký život, taková smrt a jaká smrt, taková věčnost!
Od nám jde, jest Ž I V O T V Ě Č N Ě . /Sv. Monika./

- 8 -

SMILSTVO

Pole, kde satan nejbezpečněji vítězí. Zde mu k triumfům napomáhají tělo a svět.

Vypukla válka! Napraví lidstvo? Ne. Vedl ji ~~satan~~ satan a z dopustitelí Božích trápáno lidstvo i zde, aby se vzpomatovalo. Vzpomíná se?

Jak vzpomíná, chybí Pán v koncentracích nebyl - ale nevěstince tam nacisté přidělili a tam dokonce posílali za věrné služby a které vězně i zdarma. Jinak i členky nevěstince vydávaly nacistům peníze na válečné účely, které každý návštěvník musel předem vložit.

Kolikrát doma manželka s dětmi sama na sobě ušetřila nějakou kerunu, aby ji poslala svému manželovi do koncentračního tábora a tento ji zanesl do nevěstince. Jen Židé a Rusové měli v Buchenwaldě zakázaný vstup do veřejného domu. Po invazi spojených armád byla však i Rusům dovolena návštěva tohoto domu; svědek ruští hoši se domluvili, že ani jeden tam ne půjde, na znamení klamu a odporu.

Jednoho večera jeden ruský hoch přece jen tajně tam vešel, však setva vyšel ven, byl svými kamarády na místě zabit.

V koncentračním táboře řádila a vraždila nenávist SS a tam. láska byla od těchto prodána za 1 RM. Obojí úzce souviselo.

Nikdy jsem si nemyslel, když jsem studoval na teologii v morálce traktát de seditio, že se někdy v životě s takovými případy setkám.

Sedité, jim? jsme byli vydáni na milost a nemilost, nevidí ukájení svých pohlavních žláz v pouhé souloži. Jejich sexus jest svrácen a žádá si něco dráždivějšího. Sedité musí týrati, vražditi a teprve až vidí krev, až vidí svoji oběť chvátí se o zbytek života, až se máše podívat do očí, v nichž jsou slzy, krev, úzkost, prosba o záchranu i slitování, bolest a smrt - teprve tehdy nastává a něho ukojení sexu.

Knoflí kápo nebo SS-man, když nemohl vražditi, byl celý nervosní, nevrlý, nechutnálo mu jídlo, kouření, nemohl spáti. Jeho perversní sexualita neznala odporu. Sedité se nikdy necvičí v sebeovládání a nebezáporu. V jeho jednání jsou projevy brutality zvířete, které ve všem žádá jen ukojení svých žláz a svých svrhlých purů. Proto také u těchto lidí nastávala období náladovosti.

Jednoho pracovního dne v roce 1943 jsem byl v Oswietimi komandován s několika Židy na dvůr bloku 11. Celý tábor měl tzv. Lageropare - což znamenalo, že bloky musely být uzavřeny, nikdo se neměl ukazati na ulici ani u oken a my jsme pracovali.

Na dvoře byla velká hromada nahých a tvoř jak čerstvě naštipaného dříví. To, které bylo tyto artvoly odvésti do krematoria, bylo-

tak velké, že neochlo projetí bránou. Proč pouze přicouvalo zadem k otevřené bráně. My jsme tahali mrtvolu k autu; tam stáli dva silní muži, chytili vždy mrtvolu za ruku a nohu a vložili ji na auto, kde druhí dva mrtvolu ukládali. Tehdy bylo mrtvol 251. Auto jelo třikrát.

Byli to většinou Poláci, postřílení do zátylí hlavy. Krve bylo tolik, že jsme běžali vlastně v lidské krvi. Vše musel jít los, los - rychle.

Těsně u čtvrté mrtvolu - byla to krásná mladinka Polka. Ještě ráno jsem ji potkal, když ji St-man vedl na blok č. 11. Šla lehkým, tanečním krokem a při tom se usmívala. Samá ani netušila, že jde na smrt. Dotáhl jsem její mrtvolu k autu, když na mne zavolal Jakob, trenér slavného boxera Maxa Schmellinga, který byl kádem bunkru: - Vypaďte ti z mé srdce. - Teprve jsem si všiml, že dívka měla otevřený hrudník. Vrátil jsem se pro srdce, ležící v tratěti krve a vložil se mrtvolou na auto. Tehdy jsem držel po prvé na dlani lidské srdce., netuše, že těch kdy později budu držet na 2.000. Asi osm nebo devět mrtvol bylo též dívky. Kvalitva na stopě malé nůžky připraveno u každé z nich na kost.

My sami jsme byli celí od krve, která všude bylo tolik,. I z auta ještě kapala krev a kápěla celou cestu přes koncentrační tabor až do krematoria.

Kamerád, berlínský Žid Löffler, mi při té práci v rychlosti všechno řekl: "Josef, lebt lieber Gott - Josefe, je Böh?"

-Lebt! Je!

Teprve až jsme skončili tuto práci, mohli jsme si tuto otázku sřízeji probrati - avšak on již nechtěl, jelikož sám přiznal:

- Doch lebt. - Böh přece říjel " -

Kolik lidí evja jedním z evjích hříchy dříve uráležo Boha? Kolik okolností vytvářelo sféru výchovy takových slofílů? Slyšeli oni kdy o Bohu? Znaží Jeho zákon nebo Jeho evangelie? Proč ne? Kdo všechno nase vinu? Jest Böh vinen na tom, že lidstvo ho nechce uznati, že nechce spojit se evjím svobodnou vůlí s vůlí Boží? Na trestání má Böh vždy dosti času. Božím mýlnám neuteče nikdo. A čím kdo hřeší, tím bývá i trestán.

Což není v tom trest, byť i by z dopuštění Božího, že hříchy lehkomyšlného smilství ve světě, jestliže ten v Oswietinském koncentračním táboře na bloku č. 10. používala ležbolecko s z ranným pokusům? Nepopírá tím nevinost vybraných obětí, ale ve společnosti lidstva i národů během deset společně v mnohém na dobro i na zlu,

kteří si velmi často my sami připravujeme. Svítí na nás na všechny strany slunce a dýcháme tentýž vzduch.

- Jeden SS-man dal nastoupit 16 matek s malinkými dětmi. Matky musely položit děti na zem, paralelně do dvou řad a SS-man vzal dvě nabitě pistole, do každé ruky jednu, šel střídavě dětmi a před očima oněch matek děti postřílel. Potom šel podívat od žen, že nyní ještě mají zůstat naživu. V Osvietim totiž každá matka, kojící dítě, byla i s dítětem poslána do plynu.

Rezneš, něco strašného!

A není něco strašnějšího, když matka si nechá ze sebe trhat živý plod dítěte?

To Bůh má trpět? A nedělá to žádný SS-man, ale sama matka.

Nebo: Přijel transport žen a dětí. Věznům se podařilo dodat jim zprávu, že která z žen se bude hlásit bez dítěte, bude "zachráněna" a tak zachována, ostatní že půjdou i s dětmi do plynu.

Jest "Antraten"! Některé matky v padu sebezdačky odložily dítě stranou a nehlásily se k němu. Děti plekaly, vztahovaly ručky k zástupu žen, volaly: "mami- mami, mamičko, ...!" Marně, až byly naházeny na nákladní auta a odvezeny ke krematoriu do plynové komory.

Rezneš: Hrozná!

Ano, hrozná, právě tak hrozná, jako jest hrozná, když matka své dítě svého jedináčka buď vychovává ulice nebo některá cizí ženě, aby byla volnější pro svůj způsob života, který se zrovna nesevňuje s příkazem Božím.

- Kdybyste přišli v Buchenwaldě do haly, kde byly uskládány velké hromady utrvel a tážali se z nás, kdo jest ten nebo onen, nemohl bych vám nikdy odpovědět pouze jednou větou. Ležel tam politický vězeň, kostra potažená kříží, vyčerpaná, vystrašená nacistickou likvidační metodou, který šel a zamřel, že snad Piliš zloval svou vlast, národ, matku, nebo svůj domov. Ležel zde český táta,otec dvanácti dětí, protože měl rád své děti, že nechtěl, aby tyto jeho děti se staly barbary. A ta utrvela Francouze, to byl člověk, který kdysi rozhodoval o značné části světa, a jeho dějinná smrt ho dnes zrovnala i s tím belgickým dělníkem, který leží na jeho utrveli a tlačí na nos. On však to již necítí.

Co to jest zde za zohavenou utrvelu? Co znamená ty boule a modřiny, pod očima? Vše jest napuchlé, vyražené zuby, rozbitý ret, krevní výron na hrudníku, vymanutá ruka - ~~Vezmeme-li~~ se vzepřením vraku. To byl německý zločinec z povolání. Za svoje zločiny byl odsouzen k trestu smrti ještě před vládou Hitlera; dostal však milost,

nepopravili ho, ale trest změnili v doživotní žalář. Hitler odmítal všechny uvolnit, proto poslal zlodince do koncentračních táborů, kde je učinil šéfy a nadřízenými politických vězňů. Tento člověk byl v koncentračním táboře Oswietim kápen skladitě margarinu. Margarin vozil i do koncentračního tábora. Tam nutil ženy, aby se s ním prostitovaly. Byl syfilitik. Ženy se mu bránily a hrozily, že to na něho řeknou, aby se nemusel obávat, že to některá na něho vyřadí, nebo aby ho snesl neprohradily možná následky styku, takže takovou ženu, kterou znásilnil ke svému smilství, po čase v objektu sám oběsil /zadrhl připravenou smyčku provázku kol krku/. Když přišel do Buchenwaldu, hoši ho poznali a byl postaven před táborový lidový soud. Omlouval se, že prý jich mnoho znásilnil, jenom 14 - proto byl tábořskou disciplinou odstraněn.

Řekneš: Zasloužil si to -

Ano! Ale kolik ještě jiných mělo s láskou na jeho zločinech? Když byl mladý, měl společnost, vstával dříve, odšel od Boha, kromě nádic se zločiny a hříchy bez jediné slzy lítosti... To vše bylo v jeho osobě odsouzeno, ale nikoliv potrestáno.

Zajímavé bylo, že s luvěznové, mravně silní, byli i fyzicky aleko odolnější všem útrapám a směrům v koncentračním táboře nežli lidé sexuální slabí. Ti snaze podléhali a umírali.

Německý nacismus byl ve své podstatě pohanský. Osměšnění bohové si představovali nebo tak, že se tam jí, pije, válčí a smilní.

Nutnost smilství patřila do rámce jejich životních názorů, tak se to konečně odráží v životě tak četných jedinců a všech národů i dnes.

Křesťanský názor praví: Jsi povinen zachováti větu k ženě, jako by byla tvojí matkou.

Jsou kraje, kde čistota dosud vítází a jest největším bohatstvím dívek.

Jsou však též kraje, proměněné v hřbitovy, v nichž nečistota pohřbila své oběti. A třeba státu i národu, kde těchto hřbitovů je mnoho.

24151

Neřest čábelská. Satan záviděl již našim prarodičům přizeň Boží. Jedovatý keř závidí ná řadu výhonků; nenávisť, krivé posuzování, posíivání, pomluva, nečti utržení, donášení, nasleptávání, šarlivost atd....

Ulice v -Brně. Řezníci několik. Jednomu se zdálo, že tam druhý se daří lépe. Pomůže si od nich. Syn je konfidentem Gestapa. Je heydrichiáda. Syn jde do krámí a provokuje: "Byla to ale šikovnost od těch chlápí, takhle zmizet beze stopy." V jiném krámě: "Ti to měli skvěle promyšleno: v zatáčce. Stejně to byla náhla. Nastatili nervy, když zbraň selkala." Ráno jsou řezníci zatčeni. Večer popraveni pro echvalování atentátu. Konkurence je odstraněna.

Podezřívání, pomluva, donášení a nasleptávání a to vše z čiré závideti - kolik má na svědčí snižených životů, duchovních, zrávních, kulturních i hmotných hodnot - ví jen Bůh sám. Ani Gestapo to všechno naví i k yž těchto čábelských vlastne ti závideti posíivalo. Celý jejich fázlovský aparát pracoval mezi lidem a touto neřestí.

Bylo to v koncentračním táboře Oswietim někdy koncem února 1943.

Jeden z našich hochů si napsal domů o šálu. Měly ho přidušky. Sám Bůh Bůh ví, kde manželka obstarala tak krásnou, vládnou šálu a poslala ji manželce do koncentračního tábora. Poštu přejímal zátapce "blok vého". Tomu se šála zalíbila. Měl ji odevzdati zdražátovi, avšak záviděl mu ji, chtěl ji mít pro sebe... Večer přišli vězňové ze svých pracovních komand a stavěli se k večernímu apelu. Stelvertrater bloko vého našel šálu, kterému měl po apelu vydati balik se šálou. Šikanoval ho, že špatně stojí, kopal do něj, fackoval, když přišel na blok, zbil ho, že si špatně ošlehl boty a potom ho tržnil, že od špinavé k-- nohy - až ho zbil. Syni byla šála jeho. Zléživědomí ho však hryalo arazilo, právě když měl šálu a sebe. Prodál ji proto za dvě porce margarinu a porci vařtu. Život utracen... Tak daleko přiveze závidet.

Potlačuj v sobě již záročky závideti! Nebo snad to nepokládáš ani za hřích? Nebo se dokonce i pojmu hřích usmíváš?

Závidet si velmi dobře rozumí se sobectvím.

Bylo to též v koncentračním táboře Oswietim:

Kolik mrtvol nastropil tento hřích v komandě Strassekanti! Vězňové byli započeni jako tažný dobytek do velkého válce, kterým byly upraveny v táboře ulice. Nebylo to nic příjemného ani snadného tahati tento válec po vyhlázkované silnici. plné ostrých kamení. Kápo pohně

bičem. Byl to silný, tělnatý chlap, na zádech měl vytatovaného křesťan-
ského, jak čepuje pivo. Člověk - zvíře. Tento kápo vyzvedl vždy rano
pro celé komando přiděl margarinu, avšak nedal jím ho hned. Margarín
dostal přidělený na početný stav svého komanda. Za poledne si chtěl
osmažit brambory na margarínu. Jeho orce by mu nestáli. Proto si
vyhlédl slabé oběti svého komanda, ty tryžnil, políckem povallil pod
vel a dráží museli ubožáku volem přejíti. Když nich za dopoledne tím
způsobem zabil 5 až 8, jejich orce margarínu mu již stačily, aby si
na nich upekli svoje brambory...

Závist společná se sobectvím učinila z něho autoritativního vráha svých
spoluvězeňů.

Chybněmu hříchu závidí se sobectvím podlehl i člověk, který
jinak chtěl na svobodě roziti cestu socialismu. Předložil fakt z
Buchenwaldu.

Blížil se konec všemu. Fronty se sblížovaly. Do Buchenwaldu
byla stahována venkovská komanda. Všude byli celé dny pěšky. Cestou
dojeli skrovné zšobry. Dále šli o vodu, až k neprostému vysílání,
zatím co jejich Lageraltester, spoluvězeň, král cestou svého p a
vůty, svěřením se pro vězně. Řečivil jsem mu; vždyť ten člověk na
Bohu jen rochal a těch živých skalal se on, vypasený, nebál. Unikl -
li třeba, třeba Boží spravedlnosti neun kne.

Kolik lidí bylo udáno u Gestapa z pochybné závidí. Kolik neštěstí
způsobil i ve věznicích a koncentračních táborech hřích závidí!

Závistivý se domnívá, že to, co má druhý, patří vlastně jemu.
Proto si tak zběsile počínali nacisté, komukoliv přišli. Závist byla
u mnohého z nich lybnou zákou k jejich politické kariéře, v jejímž
posadí stálo sobectví, a z toho vyšla jejich hrabivost, politické
podvody, krádeže i vraždy.

Nemalý závoditi s ďáblem v tomto hříchu.

2

NEUTRIMOST

Jak alkoholismu hodovali nacisté a jiní oddaní otroci, nelze dostatečně vylíčit. A coť to, rve ty nálezkový Kolik života utráceno! Nebylo to však pouhé opilství, které slavilo svoje triumfy ve střední reprezentaci Hitlerova nacismu. K tomu se připojovala nestřídmost v jídle, labužnictví a ožikářství. Jediné mimořádné hos odšťáklé opatření v důsledku války učinila přítrž šifřistu se hříchu nestřídmosti.

Ve vězniciích však a v koncentračních táborech řádil hlad. Byl jsem svědkem, kdy hladověcí hoši se v Buchenwaldě vrhli na fóru sluzek syrových brambor, které byly vesmý z 30-kuchyně do výkrmny vepřů. Viděl jsem, kterak požídali i s blátem na zemi rozlitanou polévku.

Jeden maďarský jinech dokonce uřezal umrtvnu komarádovi nohu, avšak z ní, pokud jaké bylo, si uvařil a ještě ho i prodával výměno za chléb.

V Osvietině mi při pitvě ruští vyhladovělí hoši sebrali i z misky lidské játra, připravené k histologickému zkoumání a snědli je. Jediný hoch vytloukl umrtvole svého otce laté zuby, které potom prodal za chléb někomu, kdo pracoval ve strojírnách. Ten tam z nich zhotovl prsten a prodal ho ještě za větší krci chleba některému z táborových prominentů, který tento prsten daroval své láce v nevěstinci.

Obrazy hladu byly někdy příšerné. Jeden ruský hoch byl v Osvietině poslán z vězení, aby donesl pro pracující kolenu svých deseti spoluvězňů pšes. Přišel teprve nedávno do koncentračního tábora po dlouhé vazbě ve vězení, kde dostávali jen soušek chleba a 1/2 litru černé kávy denně, takže byl vlastně kontrolovanou křídí z níž pouze o strašném životě a velikém hladu mluvily jeho krásné, velké oči. Hoch dlouho nešel. Našli ho potom za zdi bloku sešit ... vědro téměř prázdné vedle něho; byl mrtvý.

Mnohý z vás řekne: Neuvěřitelné! Ano, aytž hladověnu neuvěří. Hleďte ty řekl, že se na ani tolik řepné olévky nemohlo do žaludku vejít! Pitval jsem sám na 7.000 umrtvol svých spoluvězňů. Ti, kteří byli odkázáni delší dobu na nacistický histopf, nosili žaludek normální. Mukosa jejich žaludku byla vytlačena a hlavka jako arlo; žaludek stnoral na vrstven. Pojma-li žaludek na svotož s a 1/2 litru stravy, žaludek a v aně, svýklý jen na vedovos stravy vězeňských kuchyní, pojal až 7 litru stravy.

Pojímejme vážně hříchy nestřídmosti. Jsou u umrtvnu Boha. Bojme se proti ožikářství, abychom si neuvahovali na sebe nové Boží tresty za tento tak ošklivý hřích.

NE V

Višel jsi rozhněvaného člověka? Viděls tvář rozhněvaného notorického vraha? Příšerná!

Bošlícený komandant přijede na motorce na pracoviště vězňů a se-
vzteku postřílí několik vězňů, aby tak ulevil svému hněvu.

Jeden "blokový" nemohl vidět kněze. Jakkoli se dověděl o některém z vězňů na jeho bloku, že jest kněz, rozzuřil se, povolil ho na zem a vlastním nohem jej usartil. Jednou mu na patě vyrostlo živé maso. Několik ošetřovatelů mu nohu létalo i z týny - marně. Přišel i ke mně. Během týdne nastalo značné zlepšení. Táhal se mnohem po-
- Katolický kněz! -

Boj, který se v něm odehrával, nemohu vylíčit, ale v tváři byl patrný. Od té chvíle nezabýl ani jednoho kněze.

Kolik mrtvých kamarádů ne-li kamarádi se svých ranenou vždy večer, když se vraceli z práce, zabítených jen ve hřbitvu Kapela k tomu-
to smutnému ~~zvuč~~ průvodu hrála pochody.

V Buchenwaldě jsem viděl řádit rozhněvaného komandanta Schoberta. Vztek a hněv jím až otrávil, prohlášení se rozléhalo halou krematoria. Byl tak zachvácen hněvem, že byl až zbaven cizelů a ve zmatenosti myslí byl neschopen více.

Co se stalo?

Bylo to v zimě. Přivedli do krematoria na výhr ruského válečného zajatce, vysokoškolaře - důstojníka, aby ho oběsili. Komise SS-meni-
nejvyšších důstojníků stála na dvore, ruský mladík proti nim.

Popravčí připravovali šibenici. Jinou se ro-
vyšekou hrůzu sněhu. Než se SS-meni-
jinou vyšel na hrůzu sněhu, velikým skokem přeskočil šibenici
a zmizel...

Něco takového se Schobertovi ještě nestalo. Te ostuda v Berlíně
řídil jako živé zvíře. Strlel do vzduchu - večer táborový rozhlas
hlásil, že komandant vypisuje odměnu /nepamatuji se již přesně/, jen
vím, že to byla nějaká stovka cigaret a nějaké peníze/ tomu, kdo v
tábore onoho kanibala smrti nalezně...

Nalezl ho jeďe německý vězeň od tábora, slyšelo v zámě
poblíž kuchyně. Škoda velmi nádherného života. - Hněv a vztek
SS-meni se stal jejich přirozeností.

V Buchenwaldě bratr Arant Bokyta, až zachránil několik spolu-
vězňů od těžké práce venku, sestavil komando, tzv. Ahnenforschung,
které SS-meni porizovalo jejich rodokmeny. Čelně tohoto komanda
učinili zajímavé zjištění: "Ve většině případů předkové zesnulých
nebyli "čistí". Byli nemanželti jako jejich otcové, ba i lybičky.
Pocházeli většinou z bílé a poslepuosti zločinné kras, kras, poslepu

níků, pobudů, evatistů a podobných plevelů. Na stejné úrovni
drovní se pohybovaly i jejich manželky, ještě evatistější než mužové.
Byly to většinou bývalé pouliční ženštiny" - tolik mistr Emil Filla, z
kterého Ahnenforschungu v Buchenwaldu. /Hlas osvoboděných 4.LL.1945, roč.
IV., čís.5-/

Když byli německí také rovněž doprovázeni, není divu, že v
nich řádilo všech sedm leopoldů.

Touha po pomstě, nedostatek a špatné vyživení byly záloží pro
výbuchy zvířecího hněvu.

- 21 -

1 2 0 0 1

Lenost neznamená jen nechuť a odpor k práci, ale i nedbalost ve všech duchovních, nedostatek povinné péče ve výchově a jiných povinnostech, odpor k duchovním věcem, zanedbávání modliteb, slávek svátků, přijímání svátosti, dále nekalost, tupost vůči Božím příkazům, stav duchovní vlnivosti atd...

Nápis nad vstupní branou do koncentračního tábora Oswietimi snáš: Arbeit macht frei - krásné heslo; práce osvobozuje člověka - jenže zde v koncentračním táboře se daných podmínek ironicky dotýká, práce tě zbaví od života.

Práce však po této stránce znepokojila i koncentrační tábor určitý hled pro toho, kdo nikdy ne slyšel z vlastní zkušenosti tíži a neudržení práce za špatných podmínek. Kdož nazíral v tomto směru bylo zde opračeno. Nejeden zaměstnavatel zde našel příležitost osobní očisty ze křivdy, páchané kdysi na svých dělnících. Dostí továrníků a ředitelů ve kopodnik: oznelo zde z vlastní zkušenosti, jak velkým bříměm bylo jestliže pro svoji lhostejnost nah... mohli navynalci li dosti sil, aby svým dělníkům práci ztěžovali, usnadnili a jí řádně honovali. Mnohý pan profesor poznal, že i byly si zřetelné jest... práce a... jeho významu.

Bůh zde ve své nekonečné prozřetelnosti dal pocítiti lidem trpké plody ovoce duchovní lenosti.

Jestliže doma byli leniví k modlitbě, zde se modlili modliti se skrytě, tajně, ale a v koutech. Jestliže doma zanedbávali neděle nebo byli leniví jiti v neděli do na máli ovat u, jak rádi by zde měli ales, on tu neděli celou volnou. Jak toužebně se mnozí dívali o nedělich odpoledne a šterberaké stráně tom v údolí na kostelík a toužili posvítiti neděli n čím vy bíla, vanešenějším a svítějším než byla každ běžných dní!

Nejeden z našich tatíků dal blevu do dlaní, vzpomněl při tom na domov a... itoval, že se domů tak málo vracoval své rodin, výchově dětí atd... Do níval se, že ta nebo ona... by se tak málo neobešla a nyní?... Kdo z těch... si naň vzpomene? Jedině ode všech opustití manželka s dětmi.

Náboženská chudokrevnost dětí bez výchovy... jak o ebový problém našich dní! A... jest... třeba náboženských výchovy, aby se... lo všem těm vandem hříchů. - Idu... Boží milosti.

Jelikož trpí a miluje.

- Nejhorší pohled jest na srstivou zmanovalec.

Jeden akru... sobrovoles obrat... doprav... slávně

... do koncentračního tábora v Buchenwal-

dě ruské ženy a dívky. Mezi nimi byla i jeho vlastní matka. Tato s bo-
lestí v srdci vyznala o své synu, že ji, když ji Gestapo vyslyšelo,
kudy a kam nosila partyzánské jídlo z vlastní iniciativy vyhlásil bý-
kavcem na náhon sadní část těla 5 ran. Z neznámých příčin však, když
ruské ženy a dívky byly odvedeny na Efektenkammer, nastou il i ukrajin-
ti dobrovolci služby SS v plné zbroji u brány, tam jim byly zbraně
odňaty a i oni byli posláni do koncentračního tábore jako věšňové.
V koncentračním táboře již ruští boží syn a vlastním způsobem jim dali
pocítiti, co znamená zrada na národě. Slosyna, který se tak hanebně za-
choval ke své vlastní matce, ukamenovali...

Ty, ukrajinské matko! Jistě jsi chtěla mít ze syna svého dobrého
chacha, ale která škola a jaké vlivy způsobily v jeho duši takovou
katastrofu? Cesta k zvržení nicotnosti není cestou označenou Božími
příkazy, ale spíše cestou opaku. Snad ten hoch nikdy nic neslyšel o
stvrzení Božího: ůti otce svého i matku svou, abys dlouho žít
byl a dobře ti bylo na zemi... Snad neslyšel nikdy nic ani o Bohu.
Divíš se, že sešel na zcestí? Přisál se na stranu svých nových sociálních
Boha neznal, proti se ho ani nebel, vlast a národ zradil, napřel svůj
převod, vždyť jeho vůle toužila po uniformě a po zbroji. Aby se zalíbil
svým pánem a prokázal jim svoji servilnost, klel tak slabost, že potis-
čil v sobě i vztah krve syna k matce a změnil se v bezcitnou bestii,
neštítící se ani té nejstršnější zrady a nejdokradu svého lidu.

Tato skutečnost ješ pro tebe, česká matko, velikým vřkfikem
Abys nebrala vřebou svých dětí na ledu váhu, aby snad hřích ležad
v povinné péči mravní a náboženské vřebvy se nevymetil jednou na
tobě i národě.

K zajímavému poznatku došel svým experimentem profesor Kafka.
Ve své knize "Nové zákony ex orientální psychologie" píše:
"Vzal jsem sedm subjektů ve stáří do 30ti let, abych vyzkoušel jakou
moc a sílu má taková cizí syřlenka, byla-li veugerována. Uvedl jsem
vřechny ve spánek. Právím: "Máme zde ů ověka, nať kterým byl vyřčen
rozsudek smrti. Má býti odpraven vražením nože do srdce." Při tom jsem
ukázal na železná křeme a řekl jsem: "Tu máš nož /podávám mu polín-
ko/ a půjdeš jej a rozbíkem vraziti do srdce!" Počel mi však odporovati.
že pro toho nedokáže, že se nemá vrařditi a na konec, že to neudělá.
Opakuji subesci: "Ty musíš, já ti to přeji!" Ať mně sugesci zopakoval,
neuděnil tak, ani na ů /polínko/ do ruky nevzal! Jdu k druhému a
křži podobně. Tento náť již vzal, trochu se roztřásl, pak se rozbíhl
s došněným nožem na viníka. V okamžiku však, když měl náť vrazit, náts-

le mu ruka ve vzduchu státi. Trefil se mi, ustil do pláče, že prý to nemám na něm chtít, že na to nemá povahu. Jdu ke čtvrtému, žádám totéž. Subjekt na to řekl: "Dobře, kdy ho zabijeme, zkašte ho!" Vzal nář, bylo vidět, jak si dodává odvahy, vytřeštil oči a šlápnul se špičkou na vinníka. Přítomní museli zadržeti od sebe křik, aby je silou své ruky neporazil. Vše silou vrazil nář do hrde. "Trefil jsem zrovna do hrde, jak mu krev teče," se zálibou si ochveloval. "Ještě se hýbe, to máš jednu ještě do krku!" Jdu k pátému s rozkazem totéž. Vzal vražedný nástroj, ještě si prohlížel, pak jím udeřil o zem, že jest to kus dřeva, prý to děláti nebude. Počet káz, že mezi subjekty nebylo vzájemného spojení, byl každý v klidném spánku a nemohl tudíž žádný z nich vědět, co kdo z nich činí. Pouze na počátku společně vyslechli od se jedná. Šestý subjekt vzal zbraň, stiskl ji pevně, avšak ruka se mu počala třásti. Třel se, proč se chvěje. Odpověděl: "Vzpomněl jsem si, jak nás ve škole učili, že to není bítí!" - "Věřil tomu?" ptám se. "Dnes tomu již nevěřím, to bylo pro děti. Když si to zaslouží, ať chlepně." Ještě chvíli váhal, pak se roztáhl a vymáhal vraždu, až na stákech zálibou jako čtvrtý. Poslední se mi teď ubránil. "

(Chcete vědět, jaké bylo vychování a vzdělání těchto subjektů?

První, třetí, pátý a sedmý subjekt byli lidé, kteří povinnosti svého občanství plně vykonávali; byli mravně zachováni. Druhý byl z rodiny zbožné, ale v posledních pěti letech se spouštěl do práce. Ve chvíli, kdy měl nář vraceti do hrde, probudilo se v něm exlan: "Mezabijeň!" ješ automaticky ruku zadrželo. Tento subjekt mne zajímal, a proto pustil jsem se na konec pokusu v boj s tímto exlanem, které v posledních letech bylo bylo býti si svou modlitbou. Útočil jsem na živou myšlenkou a nabídal ku provedení vraždy. Subjekt se bránil dobrých 55 minut, až konečně podlehl a vraždu vykonal. Když byl dále šel cestou jako v kládu a neuspěl se, byl by se ubránil. Abych přesvědčil přítomné, že jest možno ubrániti se, vzal jsem opět prvního subjektu, který byl zbožný. Útočil jsem na něho daleko pruději, věřil jsem pevně, že vraždu musí vykonal a měl jsem jej v noci přes 3/4 hodiny. Věck tím více jsem toho žádal, subjekt tím rozhodněji mně odporoval. Čtvrtý subjekt byl mladík asi 23ti-letý; znal jsem denní jeho život; celý klid, roční bouřky, vyřídění místnosti, nacházel byly na krvavé romány, náboženství urážel sterna tabák, byl volný myslitel, bez vyznání. Nelze se diviti, že vraždil bez citu, a chutí. Šestý byl asi 28ti-letý, rovněž spustil, ale dokud byl při rodičích, kteří

ješ předtím, aby dlel náboženských povinností,

... držel se, až

měl sklon k nevěře. Když měl vrozené vyznání, probudilo se v něm svědomí, t.j. některé to esplanó: "Hexobijské", ale současně se probudila esplanó ještě i uvolněná, opakující se, nastal duševní boj a zvítězil pozdější životní směr.

/Nové základy experimentální psychologie VII. vydání, str.181/

Nechceš-li, česká matko, aby z tvého syna byl jednou takový SS-man, sadista nebo mravní nedochůdce, nechceš-li z něho milí mále, v jeho projevech jest jen snůška rlan ch vědní o neřestí, neopomínej, že jest křičen. lenosti nedá ost ve všech duchovních; sama předchází zápisem příkladem života z víry a dle víry pro Boha.

Potom se můžeš těšit naději, že na základěch
živé víry v Boha rozkvetou v srdcích tvých děti
ony květy ctností, kter budou chlo bou lásky tvého mateřského srdce

M A R I A A T Y . . .

Viz matku. Má dáti život dítěti a nemá střechu nad hlavou. Jest poslední sianí, nevládná noc. Ulečtější a křesnější matky na světě není - lidé odnímají jí poskytnouti přístřeší a pomoci.

Snad ani tohž neuvěří lidé pomoci po bezsených nocích, když ti Gestapo zatkle ule, živitele rodiny...

Panenská Matka Maria má dáti život Spasiteli světa a ten "do vlastního přišel a vltal ho napřigoli..."

Panna Maria musí se svým dítětem a jeho chráněním utíkat za hranice do ciziny, aby byl zachráněn život dítěte, kterého se obává Herodes a chce jej zavraždití...

Kolik lidí hledalo spasu v dítěku. Kolik arců žených matek se chvělo úzkostí a strachem před pátrajícím zrakem Gestapa...

Matka sesliberého Mesiáše má na mysli bláho vlasti a svého národa. Při obřetování svého Syna v jerusalonském chrámě slyší slova: "Hle, tento jest tu k pádu a k povstání smokých v Iarneli a na znamení, kterému bude aspiráno a Tvoji vlastní duši pronikne meč, aby se zjevilo naplšení mnoha arci." /Luk. 2,34-35./ Kdo tomu lépe porozuměl ze všech přítomných než Ona, znat lka Píama? Jak pólí otevřená rána... Jaká muka prožívala Matka Ježíšova po celý život, když viděla, kolik lidí pohrdá láskou Boží!

I ty jsi se snad chtěla obřetovati pro lásku a pravdu... Kolik však nábles per známí? Byly jste si s Pannou Marií tak blízko? Ona ti nejlépe rozuměla a ty ji neznáš... Či vinou ji neznáš?...

Ježíš - hoch se ztratil. Matka ve dne v noci ho hledá - konečně ho nalézá v chrámě.

Neztratil se i tohž? Hledáš ho? Čeká na tebe v chrámě, ve evatostánku.

Snad jsi protřla i onu hrdnou chvíli jako Matka Božího Syna, když potkala svého jediného Syna na cestě, o něj ho vlekli na popravu. A v jakém stavu? Tělo poseto ranami, zbrocen krví a potem, do hlavy vražen chomád trní a sam si musí nésti nástroj své popravu, pod nímž vrávará. Tento nástroj se stal posdžji symbolem evangelia Ježíše Krista, znákem Jeho lásky a naší spásy. Proč musel Kristův kříž ven z místnosti veřejných budov? Proč byl vyválen na smetiště?..

Které srdce matky ne svíralo větší bolestí než srdce Panny Marie, když bezmocně stála pod křížem svého umírajícího Syna? Jak ráda by se pomohla, ale nešla... Celé tři hodiny trval strašný zápas mluvit s ním - to vše za tebe a pro tebe... smírně. Matka trpěla s ním - to vše za tebe a pro tebe... Kde pochopíš tajemství své spásy!

Byl někdo blíž k Bohu než za okupace a s Pannou Marií? Najde se někdo, kdo by měl více porozumění pro srdce zlomené a olostní znavené než ona?

A co, když jí potom mrtvé tělo Syna položili na kříž? Viděla všechny ty nešťastné rany z blízka. To vše způsobila lidská zloba., to vše zapříčinil hřích... tvůj hřích...

Kdo porazil v této chvíli bolestí srdce Matčinu? Kdo porozuměl smírné oběti jejího Syna? Toť jest to vše lhostejné? -

Pohřeb. Jest konec všemu? Matka svým křesťanským očima, plným slzí a bledou se dívá do hrobu... Jak hluboké jest tajemství Boží lásky, které se odhaluje až zítřejšího rána!

Pohřbili ti milovanou tyklost. Kdo stojí teď blíž než Panna Maria? Porozumíš smyslu této pro lepší příteli? - - - s Marií a n o !

Prozradily to nešťastné dopisy našich žen z koncentračních táborů. Kluví o tom svatá stýnská hora a všechny naše poutní mariánské svaty-ně po celou dobu našeho národného boje. Dokazují to dějiny všech věků a všech národů, jejich umělci, básníci, hudebníci skladatelé, spisovatelé a výtvarníci tvořili ve jménu Maria.

Satan se vždy prozradí ve svých díle. Nejlepší a poutavější znamením jest jméno Maria. Za Mariin sv. řízení jsem dostal od Gestapa takovou facku, až jsem zalétl do kouta zlosti. Teho vzteku, rouhání, blasfemii Matce Božího Syna bylo od nacistů napácháno tolik, že není vhodné je zaznamenat.

Pro všechny těchto rouháních trpěla též česká zbraň žena. Nutno poznamenat, že na ženy měli Gestapo větší svídky než na muže. Protok ly svědčí, že se tyto ženy chovaly daleko statečněji a ve své věci věrněji než muži. I v nacistických koncentračních táborech byly živější odznaky pro ženy daleko těšší než v táborech mužských, a práce síla ducha v bolestech a utrpeních žen byla obdivuhodná.

Kolikrát jsem uvažoval: Jak to, že žen jest v kostele a u svátých svátostí více než mužů? Nevím.

Ženy též doprovázely Matku Božího Syna na Kalvarii.

Žena Veronika se nebála žoldnéřů a katů a podala Ježíši roušku na utření krve a potu; jeruzalémské ženy se svými dětmi v náručí plakaly nad Ježíšem, vlečeným na smrt. Kde byli mužové? Kde apoštoloé, učeníci?

Byl jsem hrůy na naše české ženy, když přišly transporty evakuačních spoluvězňů z Osvietimi do Buchenwaldu, kteří vyprávěli, jak za krutého mrazu prošli v otevřených nákladních vagoncích územím naší republiky. Hled byl strašný. Naše ženy se nelekaly ani zranění hladovělých němců a házely chléb, cigarety, české buchty, koláče do vagonů.

Zde jest klíč k tajemství našich maminek. Mariánská úcta, láska a důvěra v mocnou ochranu Matky Boží dodává síly a útěchy ve všech těžkých chvílích života. Proto mariánský kult tkví tak hluboko v srdcích českých a slovenských matek.

Dovedeš si představit naši starou ženu bez nejkrásnějšího šperku v rakou, bez svateb, růžence? Česká i slovenská matka se jmenuje Maria vstává, mariánskou píseň si při práci pospěvává a se jménem Maria na rtěch umírá.

Maria jest Matkou Vykupitele našeho, proto jest Matkou i nás vykořeněných.

Toto vědomí nás ve vězení dodávalo tolik důvěry a síly, že přes všechny nebezpečí jsme si často spívali:

"K nebesům dává ruce přání,
vypověď Ji, co tě tísní, ot Ji Tě Maria.
Ještě nikdy nezlýcháno, že kdo od Ji opuštěn,
pros, i Tobě bude dano, budeš jistě potěšen.
Maria, ó Katiško, Krista máma Hodiško,
ustavičná pomoc Tvá - útěchu nám dodává."

Ulevilo se nám a věřili jsme, že bude lépe..

B u d e :

Co říci závěrem?

-Do Buchenwaldu nás vesli v dobytých vagonech. Zpět jsme se vrátili letadlem. Tetě letadlo ještě nadávno vezlo kartiči bomby. Vezleli na stroji - knota, ale na ducho, kterým ten stroj - knota jest ovládn. Jest rozdíl, zda jest řízen na dole vrahovinou a mitem, nebo ve službách lidství.

Proto, stojíme-li dnes u kolébky nového děku dějin lidstva, jest re naše velká závěrečná, ne do t to kolébky přístich věků položíme.

Válka nám ukázala, že technický pokrok nestačí. Jest třeba pokroku ducha. Nastrodí-li se lidstvo v duchu a v pravdě - vše marno. Tento převrat v duši člověka nastane jediné tehdy až lidstvo si osvojí evangelium Ježíše Krista. Zakon Boží musí býtli k naší normou života a Duch svatý jeho ná, lni.

Není lidského práva tak, kde člověk nemá práva -olimo.

Není života a rekvěto tam, kde člověk se odklonil od zdroje života, kterým jest Báh.

Život bez míry Ducha svatého není životem, ale živočením a skončím duše bez světla Božích milostí.

I knota ná ov i zákon, Boha Ji stenovený, a poruší-li člověk tento zákon, nastane katastrofa.

Zasažení atomového jádra se uvolní nesmírné množství energie. Bombardujte jádro života - Boha, nastane katastrofa, fetidová reakce, která ohrozí veškerou kulturu, světa a mravnost, ale i samu existenci lidstva!

Žde bylo nastíněno jen několik obrazů odlonu od Boha a Jeho ná kni a stačil, aby se i srdce zachvělo...

Bilance drabé světové války vykazuje:

32 miliónů lidí zahynulo na frontách,

15-20 miliónů dětí a žen zahynulo při bombardování,

26. miliónů životů bylo utráceno v koncentračních táborech

29 miliónů lidí bylo zasaženo a stalo se práce nere opná,

21 miliónů lidí přišlo při bombardování o byty a majetek,

45 miliónů lidí bylo vězněno, deportováno a svakuováno,

30 miliónů lidí zůstalo bez přístřeší, vystaveno

hladu a různým epidemiím

To vše jest výsledek hříchu, který je o nejnovější kartezonné zbraně vlastní výroby á la V₁ a V₂ vysílané proti

nebi a které samy drtily Hitlerův nacismus. Bojme se, aby nerozdraly i nás.

Člověk se odhodlal obětovati Bohu. Ve svamagocentristu se stal sobcem a tak vytvořil odpalovou základnu, vhodnou pro hříchy. Tolik kamarádů umíralo a to hou v srdci po vítězství zkonala lásky. Tato smrt i jejich poselství od nás zavazuje.

Poznali jsme všichni, jak jest nutno projít cestou utrpení, aby lidstvo mohlo žiti lásky u. K ř í ž a s r d c e jsou symboly obětí a lásky, které člověka přetváří ve chvílích nejvyšších.

Vrací se domů po letech věznění v koncentračních táborech. Rozpíná paže k objektu svých dráh, k němuž abys přivítal svoji maminku, manželku, svého otce, své děti na svoji hrudi. Srdce ti buď radostí, oči se zulejí slzami štěstí ...

Začíná jej se v utrpeních tělem i duší. Zaslalo jen na tebe, zda jej dovedl svůj kříž k zotročení a křížem Ježíše Krista.

Ještě nadoveď dnes zde zachytit to, co chce říci, tak věrně, nechť si čtenář vytvoří sám dojem přetření vyňatků se tří notách, psaných v koncentračním táboře:

Domů, domů, každý rád se vrátí,
každý najde cestičku svou...

Moji nejdrahší!

Až půjdu touto naší branou ...

Vzpomínám stále na Vás a žiji v duchu s Vámi. Čím dále tím více cítuji, jak nesmírnými díky jsem Vám zavázán za poklad svaté víry a za křesťanskou výchovu. Vzpomínám rád jako na ohledovou noc, kdy jsem na sv. Hostýně ~~se~~ své milované sestřince na klíně v lavici v kostele... vzpomínám na ráno, který jsem započal doma, když jsem se vypravoval na stanic v plnohodnotném vlaku, a který jste Vy, moje zlatá maničko, tehdy se mnou v noci za slání příchovnice přivezla na kole až na nádraží... na tatínkovy láskyplný dopis, který jsem když našel a v něm Vás, maničko, tatínka před svým odjezdem na frontu psal, abyta mne vychovala dle křesťanských zásad... na tatínkovy krásné oči, jak láskyplně se na mne dívaly, když mne na o lody vyváděl na nádraží... na Tebe, má zlatá, vroucně milovaná sestřičko a Tvoje, slzami zalité

oči, které si vyprosily návštěvu na Gestapu a které tak soucitně, nřhypně se na nás dívaly, když jsem ti oddával svůj svatební dárek, rážence a cokoliv, starý jsem udělal v době největšího hladu... potom jsem si všiml tetvy Tvých, od španěl proti popraskaných rukou, které bych tak rád líbal... to vše - a mnoho jiných krásných vzpomínek nás sili a teší, ješto jsou posvěceny Vašší láskou, starostí i bolestí.

Prosím Matičku Boží, by Vás vzala do své zvláštní ochrany a vyprosila Vám co nejvíce lásky Těto, kterého sama nosila pod svým srdcem a u něhož stála, když v krajích mukách za nás umíral na kříži. Vždyť Ona Vás nejlépe rozumí, když Ona sama prošla nosem bolesti a když Ona sama viděla taci nevinnou krev Svého Syna. Touto krví jsme všichni vykoupeni a s Její láskou všichni spojeni. Proto vím, že nikdo nedovede být v lásce věrnější a nikdo nedovede více a opravdověji milovati než srdce maminky a u nikoho nemůžu pro sebe více prosiměni a obětavosti jako u tatínka. Tuto Vaši lásku cítím, moji nejdražší rodiče, na každém kroku i každém dechu, i když jsem tak daleko od Vás a nemám jiného přání, než abych mohl alespoň je té jednou Vaší upracované ruce, bílé již vlasy a ustírané čelo líbat.

Tolik těž toužím vidět svou nejdražší sestřičku, kterou mám tak krásně rád a rád bych dostal pusu od její roztomilé Mařenky. Je to taková hezounká divčinka, plná životní soudrosti, jako by svým klidem chtěla říci: "Lidičky, nejlépe byste udělaly, kdybyste se držely neměnných muků a lily neměnnou láskou, jako já; potom by Vás nemohlo se bít a vzájemně trpět!" Jest to takový roztomilý "božek". Též na tatínka a Františka často vzpomínám a těším se již, že si opovídem přání od srdce se sv m švagrem a že v něm budu mít i více než švagra, ale i jednoho ze svých nejmilejších přátel. Můj drahý pan Br. Šárek a pan roba - n nepamenu jim nikdy jejich lásku a oba prosím o stále nement. Posilujte je oba do své co nejdražší. Rovněž také má vzpomínky i pozdravy patří vždy vám, kteří si na nás zachováte milou vzpomínku a pamatují na nás alespoň ve svých modlitbách. Když se vzdálíme od lidí, o kterých se domníváme, že nás mají rádi, teprve poznáme jejich lásku. Jeden francouzský básník toto vzdálenost přirovnal jako vítr k ohni. Jako vítr malý oheň zhasí a velký oheň rozněcuje, ba mání v blízký ohár, tak jest to i s láskou u lidí. Ti, kteří nás mají opravdu rádi, když se vzdálíme od nich,

tím více se snaží nám dorozetí svoji lásku i ne vzdálenost.

A tu jsem poznal, že práce jsem ne mohl s mnoha lidmi vést, a to láskou opravdovou, kterou i nyní na nás pamatují. Cítím často sílu jejich modliteb...

Ordočnā a tisícové díky teď za modlitby našich pane
br. Širka. Potřebuji je velice.

Když jsem byl v brněnských Kounicových koležích a mladým studentem Oldou, vyrýsoval si Olda ve st. le srdce své Milušky, na tom místě sedával, vzpomínal na ni a ve svých vz. minkách a ní rozprávěl a když měl hlad a jídlem na tento práci, chutnalo mu nejlépe. Říkal mi, že se jeho Miluška za něho modlí a aby v modlitbě byli spojeni, porýsoval k němu, abych ho našel se modlití ráčnec, který jsme si udělali z chleba. Toto myšlenkové spojení v Bohu, které obrázek srdce své milé a vzpomínka v lásce na Milušku, tatínka a mamku mu dodávala tolik síly a jistoty, že zmírnila jeho bolest a zaháněla obavy.

Srdcem má lásky jest Nejvyšší Bůh Božského Spasitele, v jehož milu a moc první věřím, těším se nadějí v Jeho ochranu a říji Jeho láskou. Jeho láska jest nesmírná. I když dopustí, neodustí. Jako trojici Kristu na hoře Olivové poslal Bůh Otce svého anděla, aby ho těšil, tak posílá láska Boží i každému z nás svou milost, kterou nám neu tle dokazuje, že jest s námi. Je to vrchalem lásky Boží je eucharistický Kristus., který ustanovil svoji svátost pro chladný kov zlata, ale pro lidské srdce, nezapomínáme častěji přistoupiti ke svatému přijímání. Vlasc eucharistického Jeliše můžete býti se znou co dříveji a jeni. Byla to také láska lidských duší, která Svatoctnému Spasiteli postavila c rády, ale kde vlně neuvést, tam chrám nájsou.

Slouží nám svatou v malen, skleněném oharku se skleněnou pokrývkou a ciboriem jest nám dřevěná kasetka. Celebrazí tehdy, když potřebujeme eucharistického Jeliše. Vždyť na nás také mají právo se Jím sdíleti a je nás ho ti... Funkcionum obdrží ode nás kněží různých národností, kteří Jím sdíli své svátence. Já pak mám na starosti naše lidi a nemocné. Katoletské věci, knihy, nejsou dovoleny; svátence potřebuji. Láska jest však vyznávavá a Vy na tyto věci nemyslete. Mám jest mnohými než lidé a bez Jeho vůle nebo dopuštění se nic neděje.

Když se mi kdysi posmívali a vřely a málo kněství, řekl jsem jim, že jako oni nemají důvodu, proč by nevěřili svatému přijetí nebo jinému slovu, tak já nemám důvodu, proč bych nevěřil

Jelíši Kristu, který pro svoji pravdu byl trýfán a ukřižován a kterého miluji nadě v e, z celého srdce svého a pro starého Joana ošetřen kdykoliv třeba a život položit.
ani mluvit.

Děkuji Janu se, že by bylo lépe, kdyby pan redaktor poslal pouze malé hostie /nebo malé pláty - to když Jan psal, aby je nakrájeli, t.j. nevykrojovali/ - ale Jan si poslal velké - z nich našel více částíček a ty pak mají jiný tvar, který není tak roztáhnutý na první pohled. Jan je a má i lidé vědomí a se slzami v očích mi říká, když jim odávan Světelného Spasitele, že si nedovede ani zcela představit.

~~Už pan opat tam není a nevědomě /dítě / když a~~
~~44. listopad, že by tušil, že se nevrátí, látky nachází~~

Celebraci v civilním kostele a Sv. Václav má o tom všem ví
skrze francouzský ordinariát. Když uvádím, co vše si sami odtrho-
jete od dat pro mne, - nevím, jak bych Vám mohl svoji vděčnost
projevit...

Dnes mnozí lidé poznali sebe, poznali, jak daleko se od-
klonili od Boha a Jeho příkazů, šlo do sebe, našlo se čení i
sisk a utrpení a mnoho jich se obrátilo k Bohu, ježto mu ne-
chtěli býti blíž ani v utrpení, které jest posláno bolestmi
a utrpením umírajícího Spasitele na kříži. Ve jménu tohoto
Spasitele Vám všem dávám své srdce a přání. . . Za vše nespo-
třebuji Pán Bůh ani lák a brzy na shledanou!! Vaše přání
si vyprošuji, oběma a láte Va. vždy zcela Váš věrný syn

Joan

19. XI. 1944

Nejvážnějšímu Bratři Jelíšovi
Láska a Smíř!

Moji nejdražší,
vroucně milovaní rodiče,

Tichý večer se snesl nad krajina, západ se ruční ještě
poslední červenky, zdejší příroda právě tak jako před tím ilu-
tíní se připravuje k zimnímu spánku, ježto jest stále poslušna
svého Záměrdáče, jen tak někde v doli i na blízku lidé spí a

umírají, jelikož se jich zasnoula nenávisť.

A tu vzpomínka, moji nejdraší, na Vás na Vaši lásku, s kterou jste mne vychovali a s kterou jste se pro mne tolik napařovali a nastarali a uvažují, kdy a jak bych Vám mohl tuto lásku alespoň trochu splatit. Kdo a očítá ty kroky, které byly vykonány ro mne, tolik to až radosti i bolesti teklo po Vaší milé tváři, má zlatá maminko, a kdo sečítá ty nosy na rukou, můj nejdraší, milovaný tatínku? Tato lásku máš splatit a splatití jediné Lásky sama a tou je Bůh.

Proto myšlénka na Boha v naší společné modlitbě jest nám tak jenkrásnější a při té vzdálenosti nejjistějšího útěchy, posilou i útěchou.

Maminka sněhový poprosila, abych jí složil modlitbu za mne; na prosbu kamarádů skládal jsem i jiné modlitby pro její děti, kterou by posílala i na své tetinky. Přikládám pro Vás i Mamince.

Četl jsem od Kamila Bednáře verše z jeho "Máma tání"
"Bolesti nevymaže se, ale mysl mohu jí dát..." Utěšení,
že i smrt jest krásná, dovede-li ji člověk obětovati a ví-li,
proč trpí a proč umírá...

Trpětí pro něco vanutého, krásného, trpětí z lásky pro lásku, jak je sladké! Měl-li bych smrti proto, že ctím a miluji svou matku, svou mateřskou řeč a hlas svůj, v tom případě i smrt jest málo.

Měl-li bych smrti proto, že ctím a miluji Ježíše Krista a že jsem Jeho knězem, v tom případě smrt jest mi ziskem.

Proto buďte o mne bez obav, jelikož každý krok, každý život, i život pouhého mravence až svůj smysl a tak bez vále Boží se na světě nic neděje a já se tolik těším nejen na Vás, ale i na práci pro Království Boží v lidských duších.....

1.11.1945.

Moji nejdraší!

Především v předvečer Vašeho svátku, moje zlatá, milovaná mamínko, vyprošuji Vás na přímluvu Matičky Boží o nejvíce Boží ochrany a Božího poselství. Bůh v dŕžbu Vaši hlavu do svých dlaní, líbám vás na čelo polibky dŕžá a věčně tí na lásku Vašeho mateřského srdce, které na tolik milovalo a které se tolik v ŕzkostech

o mne chvilu.

Tak rychle ty dny běží, brzy budou tři roky, co jsem vzdálen od Vás a Vaše láska ke mně Vás neuvědomila; ba cítím to dobře, že každým dnem a každou chvílí jste v myšlenkách mi nablízku. Ten měsíc však, co jsem od Vás neměl zprávu, byl tak strašně dlouhý; nitro mé bylo naplněno obavami o Vás, mojí nejdražší, proto jsem byl tak velice smutný a na váze jsem ztratil nejméně 10 kg. Měl jsem přesvědčení, že se snad o leben živ jest člověk, ale co nejvíce milí, ba živí, jest láska. Lásku Boží jsem neztratil, sňe člověk sňstává člověkem; a proto toužím po lásce svých drahých a nemám-li od nich žádných zpráv, tu srdece bolí a svírá se úzkostí, zda se jim něco zlého nepřihodilo.

Proto Vás prosím, pište mi a pište mi častěji. Spokojím se i s pouhým korespondenčním lístkem, který ne vždy uvědomí, že jste zdraví a že jste doma.

Žijeme dnes v malé útrpení, a není se Vám ve snu nezdá to bezmezná úzkost, starost a bída, která tlídí z očí lidí na nádražích, utíkajících před válkou a ohrožených území - ta kina, otevřených vagonů, hlad - lidé více smutnou, než by si člověk myslel. Kdž by již valce byl konec; kdž Bůh uchrání náš drahý kraj v lidových útrap, až se tak nemuseli tak zvládnout...

- Láska k Bohu dovede vždy a všude řešit všechny životní problémy a vztahy nejen mezi jedinci, ale i mezi národy.

Není vinou Boha, že se lidé od něho odálouli. Jedno jest však jisté: Opustí-li Boha, Bůh nezahyne; opustí-li Boha, zahyne. Člověk, který se naučil ctít a milovat Boha, není více člověkem, ale klesl na roven kultivovaného zvířete. Náboženská a lhostejnost, šílená nevědomost a duchokrevnost života jsou a to připraviti tomu nebo onomu národu naprostou zhubu.

Milujte svůj národ, svoji vládu!

Čti a miluj především Boha a uveď ve skutek všechny zásady Ježíše Krista. To jest největší vlastenecký čin!

ženství, znetvořený svět, prosycený obłudností, lží, ideály a
pravdou, nebude vyléčen jinak než pomocí lásky. Nedůvěra, nesváry,
slečování tajemí i veřejné, zhořklé podrobení hodnot, náboženská
odvážlivost oslabují odolnost lidství proti největšímu zlu světa -
proti hříchu.

Vše žije v lásku po Životu, jako pravda chce, aby se jí věřil
a cesta tě vede, aby ses po ní ubíral. Touto Cestou, Pravdou a
Živodem žije Ježíš Kristus.

Ubírajme se tedy Jeho cestou, věrme v Jeho-Pravdu a žijme
Jeho Živodem. On sám nás k tomu vede: "JÁ JSEM CESTA,
PRAVDA A ŽIVOT; KDO VĚŘÍ V MNE,
NEUMŘE NA VEKY."

iii. dii.

Ježíš Kristus

vrytý v omítce

celý smrti ve vězení

konzentracního tábora

Osvětla na bloku 11.

Miluji Tě Ježíši máj.

Posiluj stále lásku mou!

Ježíši máj, chceme jít v duchu se Tobou cestou
křížovou, cestou tvé lásky a naší spásy. Dej nám potřebnou
milost, aby nás toto světlo rozjásání o Tvém utrpení posílilo
na cestě, života, abychom vše přijímali tak, jako Ty, z vůle
Otcovy, pro větší čest a slávu Jeho a spasení našich duší.

Amen.

I. Ježíš odjezd na smrt ukřižování.

Velebný Kaifáš zapřel Ježíše před velaradou
skrze Boha živého, aby jim řekl, je-li On Kristus - Syn Boží.
A Ježíš v plném majestátu svého božství praví: Já jsem. /Mt.26,63/
/Mk.14,61/ Toto slovo věčné Pravdy máj' za následek ortel smrti.

Ježíši máj, za to, že jsi se z lásky k nám stal člově-
kem, že se lásky Boží Vtělením dráha Božské Cesty tak hluboce
oklonila k lidstvu, aby člověk učinil dítku Boží, aloba
láská Tě nechce slyšet, Tobě nevěří, ba volá: Ukřižuj, ukřižuj ho !

Ježíši máj, děkuji Ti za milost svaté víry, kterou
jsi dal našemu národu, za dar výchovy dle Tvých křesťanských
zásad, za své dráhé rozliče. Dej nám, prosíme Tě, Ježíši, všechny
potřebné milosti, aby si náš lid udržel věčný poklad svaté víry
proti všem nepřítelům Tvé církve. Amen.

II. Ježíš přijímá na sebe kříž.

Ježíšova věrnost i láska vztahuje ruce o odstroji
svého umučení a tak oddané ho nese. Vždyť je to přání Otce,
který tak miloval svět, že dal svého Syna jednorozeného, aby
nikdo, kdo v něho věří, nezahynal, ale měl život věčný. /Jan 3,16/

A Ježíš je tolik věrný v plnění vůle svého nebeského
Otce. Je to však též Ježíšova láska ke spáse lidských duší o to-
lik duše tvé, kterou On tolik, tolik miluje.

Odtud Jeho oddanost k celému vykupitelskému dílu,
které vrcholí a končí smrtí na kříži.

Ježíši můj, svým utrpením posvětils i bolestí naší!
Nauč nás přijímat utrpení a rukou Otce a dej, aby cesta bolest-
ných zkoušek našeho národa nás všude přivedla k vlastní očistě
ducha, posvěcení práce a osílení ve věrnosti a lásce k Tobě. Amen.

III. Ježíš padá pod křížem.

Kříž byl těžký. Avšak Ježíš věděl, bylo břemeno ne-
uznání, nenávidění, zloby, nářků a rozběsněných vášní, které
propukly v lidském srdci. Ježíš padá k zemi na cestě své lásky
a to jen pro tebe, aby ti ukázal, jak velice tě miluje, jak
těžké je pro Něho břemeno, že ty jsi Ho ve své lásce zklamal,
opustil a Jeho lásku nechtěl.

Ježíši můj, keť náš národ již nikdy neupadne do hříchu
nevěry a nelásky, kt re nás vadělily Tvé Božské lásky. Litujeme
jich opravdu z celého srdce. Pro tento Tvůj pád na křížové cestě
prosíme Tebe, odpusť nám naše hříchy a dej síly, ať již do nich
nikdy neupadneme. Amen.

IV: Ještě se setkává s Matkou svou.

Matka a Syn! Syn jde na popravu. Zmáden, strýanín,
krví a potem zhrzen, vlně nástroj svého umučení, veliký křik.
Kolem něho roztělané vábné lidské sloby, lepos, křik, nadávky
a proklínání. Matka musí vidět ještě naposled svého jediného
Syna, vždyť ho tolik, tolik miluje a jen a jen ro něho žije.
Její krásné, čisté oči, plné mateřské něhy, byla i lásky se
setkávají s krví zalitým obličím Syna.

Kdo dovede pochopit, co vše bylo v t a setkání očí?...
Jak by ho ráda objala, vzala do své náruče a vynesla z tohoto
středu lidské sloby - však nemožno.

Matko bolestná! Naše hříchy byly příčinou Tvých bo-
lestí, pro které jde Tvůj milovaný Syn na popravu. Odpušť,
ach odpušť, Matko Synu Božího, našemu národu všechna zneuctění,
a rouhání! Odpušť našemu lidu onen den zneuctění Tvé sochy na
Staroměstském náměstí v Praze, na ránu naší národní samostat-
nosti. Přijmi nás, Matko, opět za své děti a dej, ať náš národ
soustane povždy národem Tvým - mariánským.

Pro lásku svého mateřského srdce, jakou se ona svíralo,
když Jsi potkala na křížové cestě svého opuštěného a strýaného
Syna, vypros nám stálý život v milosti po věčijí a dar porozu-
mání hlubokým tajem Boží lásky. Amen.

V. Šimon z Cyreny pomáhá Ježíši nésti kříž.

Kříž byl čím dál tím těžší. Ježíš pod ním dýchal těžce, potácl se, nemohl dále: Zda se, že země vymlen jím cestou. Msta lidská ho však chce vidět umírat na kříži. Proto řádní soldáři nutí kolem jdoucího relnického dělníka Šimona z Cyreny, aby pomohl Ježíši nésti kříž.

Šimon vidí nelidsky ztrpčeného Ježíše. V Ježíšových očích je tolik touhy po smritu a láce duši... Šimon pomáhá. Tento čin Šimonův vede k tomu: Nestyď se za kříž, znak to tvé svaté víry a tvé spásy! Uchop se ho v pravý čas a pozor mu svítěti a nastolit se v srdcích všeho lidu! Zanes jej do nejzazších končin světa.

Odpusť, Ježíši, našemu národu, že myslí vyloučil Tvé kříže ze škol a úřadů, a dej nám síly, abychom tento symbol vítězství nad životem a smrtí nachně vněsti nejen zpět do veřejného života, ale především do svých srdcí.

Ježíši můj, dej nám srdce v ruchu křesťanství, která by Tě milovala věrně a nezlakle se žasných obětí v práci pro vítězství Tvé lásky v našem národě. Amen.

VI. sv. Veronika podává Ježíšovi roušku na utření potu.

Pravá láska pozná, čeho je třeba a jedná. Nečeká, nebojí se a neleká ani nejhrošších zločinů. Je pevná a věrná životem i smrtí. Proto neváhá, nechlíbí se, jedná bez bázně a strachu.

Ježíšova svatá tvář je zalévána krví, potem, prachem i slinami biřiců. To zpozorevala svatá Veronika a ihned jí nutí její soucinné, milující srdce, aby mu podala svůj šátek s hlavy na utření tváře.

Odměnou za tuto službu lásky dostává svatá Veronika na vrácení šátku otisk svatě tváře Božského Spasitele.

I nám jej vtiskl, Božský Spasiteli, svoji tvář již na křtu svatou milostí posvěcující. Kéž si všimne vždy tohoto nejvyššího daru od Tebe a aby ho nikdy neopustil a se a všemi, se kterými o něm strčil i Tebe.

Všude našemu národu hojně zmarých obětí, které by obětí svého života rozšířily vládu srdce láskou k Tobě i bližnímu. Amen.

VII. Ježíš padá po druhé pod křížem.

Ježíš je spojen s křížem páskou lásky k tobě, páskou, kterou nemožno prerušit. Vleče on t kříž, vrávorá únavou i milobou - padá...

Kolikrát jsi avolně trhal lásky spojící tě s Ježíšem? A Ježíš je tak věrný ve své lásce až k smrti na kříži!

Ježíši můj, byly to naše oplované hříchy, kterými jsme Ti působili tolik bolesti. Když nevďák a oplovaná nevěra Ti působí tolik bolestného sklamaní a Ty neustáváš ve své lásce. Když můj národ jich nikdy neupadne do oplovaných vin černého nevědku a měl-li bych někdy padnout do hříchu ~~nevědy a nevěry~~

i já, až je to Tvá svatá vůle, kterou nás zachytí a přivleče na Tvé svaté kříže. Amen.

VIII. Ježíš potkává pláčící ženy a děti.

Tak miloval pouze Ježíši Jde na popravu a ještě touto cestou myslí jen a jen na blaho druhých. Potkává ženy, ty nad ním utírají pláči, avšak on jim praví: Dcery Jerusalemské, neplačte nad mnou, ale ženy nad sebou plačte a nad dětmi svými. /Luk. 23,28/

Ježíš ví, co čeká Jeruzalém, že nepoznal čas svého navštívení... Kolikrát chtěl Ježíš ochránit kolem sebe jeho děti, jako ochraňujete slepice kuřata pod své křídla, ale on nechtěl; /Mt. 23,37./ - ba nyní ho vvádějí synové Jerusalema z města ven, aby ho ukřižovali.

Můj Ježíši, děkuji Ti za milost, že jsem Tebe poznal a že znám Píči ze sv. Pavla: Víš, komu jsem uvěřil. Ale kolik jich ještě v našem světě je, kteří stojí u cesty Pravdy a života, jsou však hlubi pro Tvoji Pravdu a slepi pro Tvoje stopy v přírodě. Dej nám, Ježíši, náš, milost sebe - znání, pravé lítosti a ducha poznání ať se všem poudíme dny Tvého navštívení a oplakáváme vše, co nás kdy vzdělil od Tebe. amen.

IX. Ježíš padá po třetí pod křížem.

Jak bolestný to pohled na Ježíše. ležícího v prachu země pod břemenem kříže. Již tak blízko cíle a padá po třetí pod tíhou lidské nenávisti, která ho položila kříž na ramena.

Ježíši mój, padáš v prach země, abys mne, prach této země opět pozvedl, posvětil a učinil tak šťastným království věčného. Dej, ať s j národ povstane z blůdu a nevědomosti, aby rozkvét evan království v něm a nám všem pak mířost vytrvání ve věrnosti Tobě až do konce. Amen.

x. Ježíš zbaven roucha.

Na místě popravy zbavají Ježíše rouha. Jeho krávné,
mladá, mužné tělo je poseto ranami, které se nyní při neslono-
srdečném svlékání Ježíšovi odhalují, a z nich teče krev. Tak
zde stojí obnažen před tvářmi lidských věštníků a svyelných -
Be celého sv. ta - také za tebe.

V duchu líto ti a pokání volá k Tobě a Davidem:
Bratře čistě siveb ve m, o Bože, a duchu prav ho obnov v širo-
bách svých.

Nesámítej mne od své svate tváře a svého sv. to ducho
m neodnímej.

Navrší mi radost z ochrany své a duchem st. to mne
ocelni. /Zalm 50./

XI: Ježíše přibíjejí na kříž.

Po celý svůj život neměl Ježíš místo, kde by hlavu položil a nyní lidská zloba mu připravila smrtelnou postel na dřevě kříže. Rozpíná ruce, jakoby už chtěl obejmout, ale zášť a nenávisť lidí mu tyto ruce přibíjejí k břevnu kříže, aby již nemohly obejmout a znát skutky lásky a milosrdenství. Tak velice zaslepuje lidstvo vášně nenávisť.

Kam přišel Ježíš, tam vše obilo a nyní se přibíjejí i nohy, ježto nenávisť ničí, bourá, libuje si v kruté smrti svých obětí, miluje pouze ruiny, spouští a smrt. -

Je slyšet tiché sténání. Krev stíká do výše. To prorokují Ježíšovi velikými hřbety nejen ovaly, žíly a tepny, ale i nervy, takže v tom Ježíšově sténání můžeme slyšet slova: Pohleďte a vízte, je-li bolest jako bolest má. /Pís. Jer.1,12/ Nejchroustnější, nejkrutější zplod smrti zvolila lidská nenávisť pro Lásku Boží.

A to vše trpí Ježíš pro tebe, aby tě ochránil před věčnou smrtí.

Ježíši můj, Ty jsi nás vykoupil svou vlastní krví. Proto patříme Tobě a nechceme patřit nikomu jinému, než jedině Tobě, Lásko naše. Amen.

XII. Ježíš umírá na kříži.

Třináctý den slavnosti bude se smrti ve strašných, krutých mukách na kříži. Zápětí o vítězství Lásky nad zlobou, hněvem a sloby v duši člověka. Umírá jako člověk, vítězí jako Kristus. Svou smrti posvěcuje smrtí tvou. Život věčný, ba život náš se zde klade v oběť, bys došel spájení s Ním ve věčné blaženosti.

A tato trisťající Lásko i odhad volá a prosí se ty, kteří ji přiblížíš sam na kříž: Otče, odpusť jí, neboť nevědí, co činí. /Luk. 23,34./

Náš Lásky Božského Syna ke své Matce odkazuje Panna Marii svého miláčka, sv. Janovi: Zeno, hle syn Tvůj - hle Matka Tvá. /Jan 19,26.27/

Na lásku převzatého kráce Ježíšova oznamá smrt. Jeho kráce jako by se svíralo bolestí, smrtí zlobou zaslepené nenávisti a na jedinou prosbu kajícného lotra: Pane, r. a oči se na nás, kteří přijdeme do svého království: či Ježíši: Amen, pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji. /Luk. 23,42,43./

Je tma. Ani slunce nechce proniknout kvítím této bleskové zloby. I tvrdá skála země, oporná chrámová se třese v půli a vše křehká Otce dříve řek, aby Jeho Syn pocítil v této hrozné chvíli opodstatnost Jeho smrti a to se stálo i s koncem, a jakou my nikdy neuvěříme a opovrhujeme láskou Boží. Tato opovrhování je i k hroznému, že Ježíš volá: Kdo, koho napaktani - Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil. /Mk. 27,34./

Je děsné duano. Nty hroznou hrůzou - řízení nasnívaná. Umírající Ježíš volá: Živími! /Jan 19,28/ Třlo Jeho žití po vodě, duše však po vodě lidských duší, pro nás tato strašná, hrozná muka.

Uševá krve. síly slábnou. Lásky Kristova syni již myslí pouze na lásku Otce. Ježíš s napětím posledních sil se modlí: Otče, v ruce Tvé poroučím ducha svého. /Luk. 23,46/

Potom srdce bije slaběji, bojí se se agonie, vykupitelské dílo smrtí: Ježíš volá: Kdo chce žít! /Jan 19,30/ - nakládá hlavu a kříž.

Ježíši můj, posilni lásku naši, abychom i my, jako Ty,
dovedli odpustit každému.

Dale nám Panna Marie ze Matky. Dej, ať jsme Ti tak
věrovní, jako Ona Ti byla věrná i v nejhroznější chvíli, kdy
všichni Tě opustili.

Dej nám všem milost věčného pokání a pravé litoosti,
abychom a láskou po pr vici došli věčné blaženosti. Ať vždy
jes více a více žijeme po Tvé lásce a v ní rosteme. Když i svět
soudíme a duše naše vrátí se k Tobě. Když však také přijme svět,
abychom mohli říci s Tobou šťastní: Dokonale jsi.

Můj Ježíši, Ty chceš b ti králem lidských srdcí. Proto
ses nechal přibít na kříž, aby všichni lid tvo přišel k Tobě.
Své srdce nechals přebít kopím, aby nás ukázal cestu své lásky.
Navracujeme Tobě své srdce, a dáváme se Ti cele se svým životem
i smrtí. Ježíši, Tvoji jsme a Tvoji chceme b ti v životě i smrti.
amen.

XIII. Ježíš ahat a křít.

Ježíše ahat a křít a položili do náruče Matky. Jako to králové dítě? Ne, dala světa a svět jí Ne takhle vracel A proč takhle? Slyšné slova Matějského křesťanstva, které pronesl ke svým apoštolům při poslední večeři: Ježíše, svět vás nenávidí, věřte, že nás nenáviděli prve, než-li v n. /Jan 15, 18/ Ale to je dílo a díje, aby se naplnilo slovo, které jest naplněno v zákoně Ježíš: Nenáviděli mě bez příčiny. /Jan. 15, 25./

Bylo to tedy nenávisť, nejistota a nejistota, která chorobu lidského ducha, která Panna Marie stýrala a ukřižovala Syna. Ježíš přišel na svět založit království lásky, avšak lidská nenávisť se vypovídala boj. "Ježíš chce vít. zít láskou v lidském srdci, avšak slovo peklo chce toto srdce ovládnout hříchem. Pro co se rozhodneš?"

Matko Bolestná! Ty nejlépe rozuměla srdci Ježíšovu, Ty máš pochopení a pro naše srdce; Ty jsi přešla nozem utopení bez slova odporu, milovala nás a věrně bez touhy po požitku. Přijmi naše srdce do své ochrany, aby se v nich nikdy neuchýtilo peklo se svou nenávisť a slovom hříchu, ale abychom vždy byli a žili Tvými věrnými dětmi. Amen.

XIV. Jeříšův pohřeb.

Jeříšek kříd a do bráby, ve starém ještě nikde nebyl
pohřben.

Kdy Jeříši, Lukové, nasadíme dřevě sít naše práce po
sebe, pro své živé a salované Tělo v Duchovním. Zachovej je
všdy čistá, prostá veškerých vášní a leby, nechtě v nich není
stín hrůzy, abys do nich rád přicházel při sv. přijímání se
všim bohatství milosti a aby byly všechny jen a jedině Tvoje.
Amen.

Závěr:

Božský B. učitel, posiluj duše naše na cestě života,
by byly vírou, naději i láskou a tak došly štěstí v království
tvé lásky. Amen.

Jelikož V tak krátkých rukách zemřelo na kříži na způsobu
lidských duší. Nemohou je v očistci čekat na sebe, ale popřej
jim brzké účasti na pořízení blaženosti ve věčné svítce. Amen.

Ty věříš, příteli,

já nemám důvodu, proč bych nevěřil Kristu, který pro
svou pravdu a pro naše dobro umřel na kříži, a kterého zde všo
milují!

Tato křilovaná cesta naposl na žádost svých komandů
pro své spoluvězně v koncentračním táboře Buchenwald L.7.1944.

Hartman Josef T y l , MŠ 16697.

